

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE JUWEELEN VAN INA SALZA

fr. 2.—

No. 1179

Raffles werd gedwongen de handen op te steken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Juweelen van Ina Salza

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

DE KOMST EENER VORSTIN.

Raffles, ook wel geheeten Edward Lister, de langgezochte vijand van Scotland Yard en meer in het bijzonder van hoofdinspecteur Phileas Baxter, die hem schamper, maar niettemin volkomen naar waarheid „de Grootte Onbekende” had gedoopt, zat met Charles Brand, zijn vriend en vertrouwde, in de groote conversatiezaal van de Windsor Club, in de Oxford Street te Londen gelegen en de beide heeren waren daar zoo goed als alleen, hetgeen het gevolg was van drieërlei oorzaken.

Ten eerste het zomerseizoen was juist begonnen en vele rijke leden van de Club bevonden zich op hun landgoed, op reis, of aan zee.

Ten tweede was het nog vroeg in den middag en velen waren nog aan de lunch, en ten derde was het zoo warm, dat niemand, die er

niet volstrekt toe verplicht was, het in zijn hoofd zou krijgen, zich een centimeter verder te verplaatsen dan strikt noodzakelijk was.

Voor Raffles had die noodzakelijkheid echter wel bestaan, want hij bekleedde onder meer functies den eervollen staat van Vice-President van de Windsor Club en in die hoedanigheid zou hij des middags een kleine bestuursvergadering moeten bijwonen, noodzakelijk geworden door een gerezen geschil aangaande de wenschelijkheid, een genaturaliseerd Oostenrijker als lid tot de Club toe te laten.

Brand, die eenigen tijd bij het raam had gezeten, stond nu op, onderdrukte een geeuw, liet zijn groote, blauwe oogen nog eens over het drukke gewoel van Oxford Street dwalen, waarop de drie groote ramen van de conver-

satiezaal uitzagen en wendde zich toen tamelijk lusteloos naar de leestafel, waar hij Raffles verdiept vond in de lezing van de „Daily Mirror”, het bekende geïllustreerde en populaire Londensche dagblad.

Hij liet zich naast hem in een van de gemakkelijke stoelen vallen, slaakte een zucht en zocht naar een sportblad.

Raffles hief langzaam zijn doordringende, als staal glanzende oogen van de foto's, die hij zoo juist bekeek en zeide sarcastisch, terwijl hij Brand aandachtig opnam:

— Nog niet bekomen van den schrik?

— Wat meen je? vroeg Brand, die een kleur kreeg en den blik van Raffles scheen te willen ontwijken.

Ten eerste je vraag en verder je verhoogde gelaatskleur rijmen niet met elkander, mijn waardel hernam Raffles glimlachend. Je stelt die vraag slechts om tijd te winnen en een of andere uitvlucht te bedenken, want je weet zeer goed, wat ik bedoel! Ik zinspeel natuurlijk op de noodlottige ontgoocheling, die je ten deel is gevallen in het verloop van ons jongste avontuur, waarbij een jonge dame in het spel was met blauwe vergeetmeniet-oogen, haren als gesponnen goud — het waren je eigen woorden — zacht blozende wangen, kortom, de onschuld op een plaatje, die zich naderhand ontpopte als een zeer gevaarlijke handlangster van Bolsjewisten!

— Ik was niet verliefd! verweerde Brand zich brommend en hij zocht ijverig naar het blad dat hij wilde lezen.

— Bepaald liefde was het niet, maar het begon er dan toch verdacht veel op te lijken! Arme Brand — wat een teleurstelling, wat een schrik, toen dat lieve blonde kind je aan boord van het jacht van Lord Knollys eensklaps een revolver, inplaats van haar doosje bonbons onder den neus hield!

— Ja, lach me maar uit! hernam Brand boos.

— Ik denk er niet aan! Ik kom alleen maar even op dat feit terug, om je er tegen te waarschuwen, dat de zoo hoog geroemde eerste indrukken vaak weinig betrouwbaar zijn! Nu, alles heeft zich nog ten goede gekeerd — en het wicht zal nu wel op transport zijn gesteld van Noorwegen naar Engeland en spoedig haar gerechte straf ondergaan!

— Jammer was het toch! bromde Brand spijtig.

— Zoo zijn jullie, jongemensen! hernam Raffles met een minachtend schouderophalen. Nu is het jammer, omdat Sonja mooi was, jong, aantrekkelijk, interessant, maar het zou niets te beteekenen hebben gehad als ze oud, tanig

en vervelend zou zijn geweest! Die lieve romantiek toch!

Brand keek Raffles een oogenblik zwijgend aan en zeide toen op zachten toon:

— Je bent in een slecht humeur vanmorgen!

— Dan vergis je je! Ik ben in het beste humeur van de wereld! Jij niet, denk ik?

— Heelemaal niet! Ik snak naar een sport-hemd, een wherry, zwemwater — koele schaduw onder zware eiken, — en ik zit in een smoorheete, vervelende, al te bekende conversatiezaal, waar behalve jij en ik, nog twee heeren zitten — en die konden evengoed dood zijn, want zij slapen zoo vast, dat zij er van snurken!

— Dat is de schaduwzijde van het beroep, mijn waardel hernam Raffles schouderophalend. Ik zou thans ook liever in een wherry op een zijriviertje van de Theems rondrijven, in plaats van hier over een kwartier samen te komen met een viertal onuitstaanbaar deftige bestuursleden, die eindeloos zullen beraadslagen over het al of niet toelaten van dien Oostenrijkschen aspirant.

— Hoe zal jou stem uitvallen?

— Ik ben er natuurlijk voor! Ik ken hem als een hoogst fatsoenlijk man, ondanks zijn rijkdom en wat doet het er toe of hij Oostenrijker geweest is, of zijn vader een Oostenrijker was? Wij moesten eindelijk maar eens ophouden met dien hatelijken afkeer van alles wat maar in de verte naar vreemdelingen riekt! Het is een waandenkbeeld, als zouden wij Engelschen het uitverkoren volk en volmaakt zijn! Wij hebben nog heel wat te leeren van andere naties en ik acht het een verkeerde meening, als wij Engelschen gelooven, zonder verdere formaliteiten den hemel binnen te gaan, alleen omdat wij op dit groote eiland geboren zijn!

Brand keek Raffles een oogenblik aan en zeide toen lachend:

— Jij bent ook eigenlijk geen echte Brit — jij bent een...

— Dat ben ik ook in zekeren zin! gaf Raffles ten antwoord. De geheele wereld is mijn domein — want overal op de wereld heerscht overvloed naast de vreeselijkste ellende, overal vindt je onderdrukking, onrecht en onduldbaren dwang! En ik voel mij ook overal thuis. Je zoudt dus misschien wel gelijk hebben met te zeggen dat ik eigenlijk een slechte Brit ben!

— Ik zou het niet in mijn hoofd krijgen! Ik weet het tegendeel maar al te goed! Heb je niet eenige malen ten koste van levensgevaar je vaderland een grooten dienst bewezen door den strijd tegen spionnen aan te binden, die zich hadden meester gemaakt van geheime ver-

dragen en documenten? Sta je niet steeds voor je vaderland op de bres? Ik weet immers maar al te goed, dat je vaderland bij jou per slot van rekening voor alles gaat!

— Ik geloof ook dat ieder mensch een vaderland moet hebben — zooals de wereld nu nog is ingericht! zeide Raffles peinzend. Er zullen nog honderden jaren moeten verlopen, alvorens ook dat verschil wordt opgeheven — en dan pas zal er van een werkelijken vrede sprake kunnen zijn, — van den langgezochten wereldvrede! Apropos — heb je haar al gezien?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Brand Raffles verbaasd aankeek en verwonderd vroeg:

— Wie — wat gezien?

— Haar portret? De foto van de weergalooze filmster, die Ina Salza heet, en die we hier binnen een paar dagen in levenden lijve op het tooneel van het Alhambra Theatre zullen zien, in een schitterende revue, waarin zij op zal treden?

— Natuurlijk heb ik haar portret gezien! Ik kon niet anders! antwoordde Brand. Je ziet haar gelaatstreken meer dan zesmaal levensgroot op alle heiningen en schuttingen, je ziet haar portret in alle tijdschriften, voor de ramen van de boekwinkels, op de ruiten van de bussen, in de stations van den underground, letterlijk overal! Je zoudt haar niet over het hoofd kunnen zien, zelfs al zou je willen! Waarom vraag je me dat?

— Zij is buitengewoon rijk! luidde het op lakonieke toon gegeven antwoord.

— Dat zegt men tenminste! kwam Brand, die nu zijn sportblad had gevonden.

Hij wierp Raffles nog een schuinschen blik toe en scheen zich toen in de lezing van het blad te willen gaan verdiepen.

— Zij is verloofd ook, hoor ik! ging Raffles onverstoort door.

— Heb ik ook gehoord! bromde Brand.

— Met een graaf!

— Een Poolschen! Die filmsterren zijn altijd met een Poolschen of een Hongaarschen graaf verloofd of getrouwd! Dat staat gekleed, en het is een aardige reclame voor het publiek! Maar in dit geval is het waar! Zij is inderdaad verloofd met een zekeren Stanislaus Majefski, en de man is graaf. Zij brengt al haar juweelen mee — — —

Brand had het sportblad al opengeslagen, maar hij liet het nu langzaam weer zakken, vouwde het dicht, rolde het op, klopte er een paar maal mee op den rand van het tafelblad en zeide toen langzaam en zacht:

— Kom er mee over de brug! Waar en wanneer moet het gebeuren — en hoe?

— Wat is het toch gemakkelijk, als men elkander met een half woord verstaat! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij zich glimlachend een weinig voorover boog, om Brand goed te kunnen aanzien. Ik ben blij dat ik niet veel woorden behoef te verspillen. De gelegenheid die zich hier aanbiedt, is te mooi om er geen gebruik van te maken. Ga zelf maar eens na. Madame Ina Salza was twee jaar geleden — het kunnen er ook vier of zes zijn geweest, want ik wil wel bekennen, dat ik op dit speciale gebied niet sterk ben in data — nog winkeljuffrouw ergens in een tweederangs bazar in een derderangs Poolsche stad. Dat neem ik haar natuurlijk volstrekt niet kwalijk. Het is hoegenaamd geen oneer, winkeljuffrouw te zijn — ik had bijna gezegd: integendeel. Maar zie nu eens, op hoe zonderlinge wijze het lot ons stervelingen zonder eenigen overgang uit de diepten der volmaakte onbekendheid kan opheffen tot de hoogsten eener wereldpopulariteit. Wat was Napoleon voor hij de wereld deed ontsteld staan door zijn onweerstaanbare macht? Een simpel luitenantje, gesproken uit een eenvoudig Corsikaansch geslacht! Zonder de groote Fransche revolutie zou hij het misschien gebleven zijn — of het hoogsten tot kolonel hebben gebracht! En zonder de bioscope zou Ina Salza waarschijnlijk tot in de dagen van haar grijsheid winkeljuffrouw zijn gebleven!

— En nu is zij eenige malen millionnaire!

— En zij heeft al bijna de geheele wereld gezien! Zij is in Amerika geweest, in Japan, in Afrika — en overal heeft men haar toegejuicht! Haar eischen werden steeds hooger, zij werden altijd ingewilligd, want zij is op het oogenblik de lievelinge van het publiek, en zij maakte zich vele goede vrienden, die niet beter van hun hartelijke genegenheid dachten te kunnen getuigen, dan door haar te overladen met juweelen! Uit dien voorraad te putten lijkt mij een plezierig werkje, niet ontbloeit van een zeker waasje van romantiek, dat jou altijd zoo heeft aangestaan. Zij kan haar voorraad weer aanvullen, terwijl ik daarentegen met de opbrengst van den buit een honderdtal gezinnen voor vele maanden kan opheffen uit de diepe ellende, waarin zij gedompeld zijn!

Brand had zwijgend geluisterd, en zeide nu op fluisterenden toon, ofschoon hij geen oogenblik vrees behoefde te koesteren, dat de twee andere heeren in het vertrek hem zouden kunnen hooren, zelfs al waren zij klaar wakker geweest, daar zij geheel aan het andere einde van de zaal zaten:

— Ik meen ergens te hebben gelezen, dat zij goed op haar juweelen past!

— Zij zal er drommels goed op moeten passen, als zij mij wil beletten mij van een deel er van meester te maken! hernam Raffles lakoniek. Er zijn middelen genoeg om haar zoo dicht te naderen, dat er zonder al te groot gevaar een greep in haar kostbare bezittingen kan worden gedaan!

— En haar verloofde?

— Wat is daar mede?

— Zou die haar en haar juweelen dan niet beschermen?

— Dag en nacht? vroeg Raffles sarcastisch. Dat zullen wij maar niet aannemen!

Hij had onder het spreken de „Daily Mirror” weer opgenomen en keek nu naar het portret van een mooie, jonge vrouw.

— Een gezicht vol temperament — niet bepaald wat men een klassieke schoonheid noemt, maar er zit ras in! Geef mij ras in een vrouw en laat de schoonheid mijnentwege naar de weer-

licht loopen! Groenzwarte ooggen zou ik zeggen — een klein eigenwijs neusje, en een mond, die een weinig te groot, maar goed gevormd is! Zij is op deze foto in avondtoilet — en draagt een snoer paarlen, dat ik, naar de grootte te oordeelen, op een waarde van 20.000 pond sterling schat!

— Als ze echt zijn, ja!

— Foei, Charly, nu doe je haar toch wezenlijk te kort! zeide Raffles op bestraffenden toon. Zij ziet er volstrekt niet naar uit als een vrouw, die genoeg zou nemen met nagemaakte juweelen! Kijk maar eens naar dat gezicht! Is dat het gelaat van een vrouw, die similie zou dulden? Nooit!

— Het blijft er dus bij?

— Zonder twijfel!

— Met verloofde en al?

— Met den verloofde inclus!

HOOFDSTUK II.

TOEBEREIDSELEN.

John Raffles was er de man niet naar om te treuzelen, wanneer hij zich eenmaal een plan in het hoofd had gezet en hij begon dan ook dadelijk met het maken van de noodige toebereidselen.

Er zijn in de crimineele geschiedenis eenige gevallen bekend van beschaafde misdadigers, die een zeer goede opvoeding hadden genoten, verscheidene talen vloeiend spraken en zich in de beste gezelschappen behoorlijk wisten te ge-

dragen en die hunne aanslagen op de beurzen van hunne medemenschen met groote zorg plachten voor te bereiden. Maar geen hunner kon in dat opzicht vergeleken worden met Lord Edward Lister, den Londenschen Gentleman-Dief.

Slechts zelden liet hij iets aan het toeval over en zelfs schijnbaar onbetekenende ondernemingen bereidde hij voor met een zorg, die aan den arbeid van een wetenschappelijk man her-

innerde, gewend om met de grootste behoedzaamheid en zorgvuldigheid zijn onderzoekingen te verrichten, een boek te schrijven, of een vraagstuk te behandelen.

En er zijn ook zeker nimmer misdadigers van welk soort dan ook geweest, die het naast Raffles niet jammerlijk moesten afleggen op het gebied van de vermomningskunst.

Enkele detectives van Scotland Yard hebben het inderdaad in die kunst tot een zeer groote hoogte gebracht — maar zij hadden er zich niet in volmaakt, zooals de Gentleman-Inbreker.

Wanneer Raffles het verkoos wist hij zijn geheele „ik” zoozeer weg te moffelen, dat het zelfs Charles Brand onmogelijk was hem te herkennen.

Het had hem maanden van ingespannen studie gekost, alvorens hij een soort cosmetiek had uitgevonden, en eenige kleurwatertjes, die hem in staat stelden, zijn gelaat te kleuren op elke wijze die hij verkoos, zonder gebruik behoeven te maken van tooneelschmink, die dan ook overdag als vermomningsmiddel volstrekt onbruikbaar is — of hoogstens bruikbaar in boeken en tooneelstukken!

Raffles wist maar al te goed dat een geoefend oog zelfs het dunste laagje schmink op het menschelijk gelaat dadelijk bespeurt en hij had ze dus aanstonds als onbruikbaar verworpen.

Wat de pruiken betreft, welke Raffles placht te dragen — zij waren in China en Japan voor hem vervaardigd, door eenige in dit vak speciaal bedreven kunstenaars en wel op zoo bedriegelijke wijze, uit echt menschenhaar, dat ook in het felste zonlicht het meest wantrouwend oog het bedrog niet kon ontdekken.

En zelfs de bitterste vijanden van Raffles hebben steeds volmondig moeten toegeven dat, wanneer hij zich eenmaal vermomd had, het terugvinden van Raffles' verloren spoor bij voorbaat als hopeloos kon worden beschouwd.

Toegerust met een buitengewoon verstand, een koelbloedigheid die zich door niets liet beïnvloeden en zeldzamen moed, behoorde Raffles als het ware tot een uitverkoren klasse van het gilde en ook in deze zaak is hij, zooals uit het vervolg zal blijken, opgetreden op een wijze, die wel onvergetelijk zal blijven in de annalen van Scotland-Yard en die zelfs aan zijn grooten vijand, Phileas Baxter, een onwillekeurigen kreet van bewondering ontlokte.

Raffles begon met zich zoo goed als het in de gegeven omstandigheden mogelijk was, op de hoogte te stellen van de levensomstandigheden van Ina Salza.

En daarbij ging hij niet af op de berichten

van de pers, daar een langjarige ervaring hem op dat gebied wijs had gemaakt en hem tot de erkenning had gebracht, dat alle persberichten omtrent beroemde personen voor ongeveer 7/8 gefantaseerd of eenvoudig gelogen zijn, maar hij onderzocht het persoonlijk, of hij zond er Charles Brand op af, die op dit gebied een buitengewone vaardigheid had verkregen.

En zoo wist hij binnen weinige dagen verscheidene zaken, die hem naderhand van nut konden zijn.

Ina Salza reisde slechts met een kamenier, die zij reeds lang in haar dienst had, een Française, die ook uitstekend Duitsch en Engelsch sprak.

Zij was inderdaad verloofd met den Poolschen graaf Stanislaus Majefski — maar Raffles meende te mogen aannemen, dat deze term wel een weinig berekend was op de schijnheiligheid van het Engelsche publiek en dat de graaf in kwestie eenvoudig haar minnaar was.

Hij reisde althans naar verschillende plaatsen met haar mede, hetgeen verloofde jongelui zelden plegen te doen.

Raffles kreeg hem spoedig te zien en hij beschreef hem naderhand aan Brand als „een wassen pop uit een modemagazijn, met een knevel druipend van pomade, oogen die van glas schenen te zijn, glimmend zwart haar en gekleed als een dandy”.

Verder bracht de filmdiva een fraaie, pas in Parijs gekochte Renault mee, een lichtgeel gelakte wagen voor zeven personen, die zelfs nog in het krat stond en slechts te Parijs even beproefd was.

Maar van een chauffeur bemerkte Raffles niets.

Een verder onderzoek bracht spoedig aan het licht, dat Ina Salza weliswaar een weinig chauffeerde, maar toch niet genoeg om zulk een grooten, zwaren wagen van 60 paardenkrachten te kunnen besturen.

Wat de juweelen betreft — Raffles kwam tot zijn vreugde spoedig tot de ontdekking, dat in dit opzicht althans de dagbladen niet overdeven hadden.

Den tweeden dag van haar verblijf te Londen droeg de filmdiva ze reeds voor een groot gedeelte op een liefdadigheidsfeest, waar ook Raffles tegenwoordig was en dadelijk troffen de prachtige paarden en diamanten zijn aandacht.

Maar ook de vrouw zelve had zijn belangstelling gaande gemaakt.

Raffles had altijd een soort van bewondering gekoesterd voor lieden, die hetzij door eigen kracht, hetzij door omstandigheden van buiten-

af, uit de diepte naar omhoog waren geklauterd, op welk gebied dan ook.

Hij had ontzag voor de ongehoorde werkracht, de slimheid en het zakenflair van de Amerikaansche beurskoningen, staalkeizers en petroleumvorsten, die als schoenpoetsers of krantenjongens begonnen waren en thans het lot van hun land mede in handen hadden.

En nu wekte ook Ina Salza zijn belangstelling.

Zij was van zeer nederige afkomst. Haar vader was baanwachter geweest, haar moeder werkvrouw.

Zij zelve was eenvoudig dienstbode geweest, voor zij winkeljuffrouw werd, maar zij werd van jongsafaan verteerd door eierzucht en Raffles wist dat zij reeds als kind iederen dag, bij iedere weersgesteldheid uren ver geloopt had, om bij een vriendelijken pastoor les te gaan nemen in lezen en schrijven, waartoe in haar armelijk gehucht de gelegenheid ten eenen male ontbrak.

Men bedenke dat zij geboren werd in een achterhoek van Russisch Polen, waar de beschaving nauwelijks was doorgedrongen.

En — die vrouw was mooi!

Zeker, het was geen klassieke schoonheid en beeldhouwers zouden zeker iets aan te merken hebben gehad op den te grooten mond en het te lage voorhoofd.

Maar haar oogen waren prachtig, vol leven, vol temperament, het lichaam lenig en veerkrachtig, de lippen waren rood, de fraaie wenkbrauwen als met een penseel geteekend.

En in elk geval, zoo oordeelde Raffles, was zij iemand, die althans het bestelen ten volle waard was en niet een van die lusteloze, ontzenuwde rijken, waaraan eigenlijk „geen eer te behalen is”.

Ina Salza had haar intrek genomen in het Hotel Cécil, in afwachting dat de bekoorlijke, kleine villa, welke zij in Pentonville gehuurd had, geheel gemeubeld zou zijn, een kwestie van een paar dagen.

Want de filmster was voornemens, bijna een half jaar in Londen door te brengen, waar zij zou medewerken aan de samenstelling van een drietal groote films.

Het was op den tweeden dag van het verblijf van Ina Salza te Londen, dat Raffles onder de volgende omstandigheden persoonlijk kennis met haar maakte.

Omstreeks tien uur liep hij, eenvoudig maar netjes gekleed de vestibule van het wereldberoemde hotel binnen en vroeg aan den portier, of madame Ina Salza reeds te spreken was.

De portier, door een jarenlange ervaring tot

menschenkenner geworden, monsterde hem van top tot teen en zag in een onderdeel van een seconde dat de bezoeker geen journalist, geen impressario, geen geneesheer, geen juwelier en evenmin een rijke leeglooper was.

Hij leek nog het meest op een bediende zonder werk en dat de portier dit dacht, was een compliment voor hem zoowel als voor Raffles, want inderdaad kwam hij die rol spelen.

Het spreekt dus vanzelf dat de portier zijn stijfste houding aannam en zijn meest verontwaardigd gezicht trok, toen hij afgemeten zeide:

— Op dezen tijd van den dag is madame Salza natuurlijk niet te spreken, mijnheer! Kan ik de boodschap overbrengen?

— Neen! Ik moet haar persoonlijk spreken. Ik kom mij bij haar aanbieden als chauffeur!

— Dan zul je later nog eens terug moeten komen, vriend — tien uur in den morgen is toch geen tijd om je aan te bieden! zeide de portier verontwaardigd. Bovendien staat madame op het punt uit te gaan en . . .

Maar hier werd hij op levendige wijze in de reden gevallen door de filmdiva in eigen persoon, die snel uit de lift was getreden, vergezeld door Stanislaus Majefski en gehoord had wat er zooeven werd gezegd.

Zij vestigde haar grijszwarte, glanzende oogen onderzoekend op den sollicitant en vroeg toen in gebroken Engelsch :

— Gij zijt chauffeur?

— Om u te dienen, madame! antwoordde Raffles, met een beleefde buiging.

— Zonder werk ?

— Sedert een paar weken, madame!

— En gij komt u aanbieden?

— Dat was mijn voornemen, madame!

— Goede getuigen?

— Ik mag wel zeggen uitstekende, madame! zeide Raffles luid en in zichzelf voegde hij er aan toe, dat de diva ze moeilijk beter zou kunnen verlangen, daar hij ze eigenhandig vervaardigd had.

Reeds had hij de hand in den zak gestoken en haalde er een paar uitstekend nagemaakte getuigschriften uit, ondertekend met een onleesbare hand en welke hij de filmdiva overhandigde.

Zij las ze vluchtig door en ondertusschen nam Stanislaus Majefski Raffles aandachtig op, met een onderzoekenden en naar het Raffles toescheen, eenigszins wantrouwenden, ongeduldigen blik.

— Ik schijn niet in zijn smaak te vallen! zeide Raffles voor zichzelf. Jammer — maar wij moeten er ons over heen trachten te zetten! Ik kom niet om hem — ik kom ook niet om zijn

minnares — ik kom alleen om haar juweelen!

Ina Salza had de papieren vluchtig doorgelezen, stak ze Raffles weer toe en vroeg toen:

— Kunt ge een Renault besturen?

— Alle merken, madame!

— Getrouwd?

— Neen madame — ook niet verloofd!

De blikken van de filmster gleden voor een kort oogenblik vluchtig langs de krachtige, welgebouwde gestalte van den sollicitant en zij zeide in het Poolsch iets tot Majefski, die een geluid liet hooren, dat het midden hield tusschen het geknor van een varken en het gebrom van een kwaden hond en dat Raffles verondersteld werd, niet te kunnen verstaan.

Maar Raffles verstond het integendeel zeer goed en even glimlachte hij om de naïeve wijze, waarop Ina Salza zoeven zijn uiterlijk voorkomen had geroemd.

Maar het volgende oogenblik had hij reden om ontevreden te zijn, want graaf Stanislaus schraapte zijn keel, keek hem van top tot teen aan en zeide toen, eveneens in het Poolsch:

— Ik zou hem niet nemen! Hij ziet er uit als een echte luilak! Hij zal het over een paar dagen met je kamenier aanleggen en dan is Leiden in last!

Bijna stond Raffles op het punt, te verzekeren, dat mijnheer de graaf daarvoor geen vrees behoefde te koesteren, maar hij bedacht zich in tijds, daar hij het voor zijn plannen wel zoo verstandig vond, niet te laten merken, dat hij de Poolsche taal voldoende machtig was om haar te kunnen verstaan.

— Hij is ook wat al te mooi naar mijn zin! vervolgde graaf Stanislaus brommend.

Maar Ina haalde de schouders op en hernam met een kort lachje:

— Ik heb een splinternieuwe Renault — en daarbij hoort een knappe chauffeur! Waarom zal ik mij vergenoegen met een soort pummel, wanneer ik een gentleman kan krijgen! Hij komt in mijn dienst en daarmee uit!

Het waren maar enkele woorden, maar zij verschaften Raffles ruimschoots de gelegenheid om tot een juist inzicht te geraken aangaande de verstandhouding tusschen filmdiva en graaf.

Want Stanislaus Majefski trok de schouders hoog op, bromde iets onverstaanbaars en bemoeide zich verder alleen met zijn sigarettenkoker.

Het was duidelijk, dat thans de zaak was afgedaan.

Ina Salza wendde zich weder tot Raffles, die bescheiden met zijn hoed in de hand was blijven staan en vroeg toen:

— Zoudt gij spoedig in dienst kunnen treden?

— Desnoods dadelijk, Madamel!

— Dat gaat niet! Ik zou niet weten waar ik u zou moeten bergen en bovendien is de auto nog niet eens uitgepakt. Maar overmorgen betrek ik mijn villa in Pentonville. Hier is mijn adres. Gij bevalt mij — gij kunt bij mij in dienst treden! Maar ... een oogenblik — zoudt gij bereid zijn, met mij buitenslands te gaan?

Eigenlijk lag het voor de hand, om hierop te antwoorden: „Tot het einde der wereld, schoone dame!”

Maar Raffles vergenoegde zich er mede eenvoudig te antwoorden, dat madame over hem kon beschikken en dat het hem onverschillig was, waar hij vertoefde.

En in stilte overwoog hij, dat madame misschien reeds over een week naar een anderen chauffeur zou moeten omzien, als de zaken liepen zooals hij ze zich had voorgesteld.

Eenige minuten daarna was Raffles als chauffeur in dienst genomen en met een tevreden gezicht liet hij zijn nieuwe meesteres en haar verloofde voor zich uit de weinige stoep treden van het hotel afgaan en hij bewonderde de lenige gratie, waarmede de filmspeelster zich te midden van het drukke gewoel van het Strand bewoog.

Een uur later omstreeks zat hij tegenover Brand en deelde hem het resultaat van zijn bemoeiingen mede.

De jonge man was toen in de kleine bibliotheekzaal van het oude heerenhuis in de Cromwel Street bezig met het catalogiseeren van eenige boeken.

Hij keek van zijn werk op en zeide eenigszins verwijtend:

— Is dat nu eigenlijk wel de rechte wijze, Edward?

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, wiens wenkbrauwen een eind de hoogte in gingen.

— Wel — het is voor mijn gevoel niet geheel en al fair! Die jonge vrouw neemt je in vol vertrouwen in dienst en jij aanvaardt die betrekking met het doel haar te bestelen!

— Mijn waarde Brand — dat zijn gewetensbezwaren, waarmede ik mij met den besten wil van de wereld niet kan ophouden! Ik neem tot deze middelen niet gaarne mijn toevlucht, maar in dit geval gaat het niet anders! Onze filmdiva is een zeer kordate vrouw en ik heb reeds vernomen dat zij haar juweelen steeds zeer goed verbergt en niet in een gewone brandkast! Ware dat het geval, dan zou een nachtelijk bezoek misschien wel voldoende zijn om ze daaruit te verwijderen! Ik ben thans echter wel verplicht, eerst eens het terrein van den strijd

te verkennen en daartoe is het noodig dat ik in haar huis in en uit kan gaan.

— En — haar verloofde, heb je dien ook gezien?

— Dat heb ik. Hij was om tien uur reeds in haar gezelschap — of hij was er nog in, dat

valt natuurlijk niet uit te maken.

— Hoe zag hij er uit?

— Als een verkleede vrouw!

En daarop volgde de beschrijving van graaf Stanislaus Majefski, hierboven reeds vermeld.

HOOFDSTUK III.

IN DE VESTING.

Twee dagen later, om elf uur in den morgen, kwam Raffles zich aan de villa in Pentonville melden.

Het aardige Fransche kameniertje deed de deur voor hem open en Raffles had wel blind moeten zijn, als hij niet bemerkte had, dat hij een zeer gunstigen indruk op het kamerkatje maakte.

Hij werd dadelijk in het bediendenvertrek gelaten, waar hij nog een huisknecht en een tuinman aantrof, benevens een pikzwarte keukenmeid, die de filmster overal op haar reizen meenam, ofschoon zij meestal in hotels woonde en men gaf hem zijn uniform — een keurige livrei van donkerbruin laken, met een staanden kraag en een pet met vrij wat verguldsel.

Hij nam het pak kleeren onder den arm en daarop ging Charlotte, het mooie kameniertje, hem persoonlijk den weg wijzen naar zijn kamertje, dat op de zolderverdieping was gelegen.

Raffles trok zich in het kleine slaapkamertje terug en stak zich in de livrei, die hem paste alsof zij speciaal voor hem gemaakt was.

Hij zette het kleine handvalies van imitatieleder, waarin hij eenig goed had medegebracht, onder het ijzeren ledikant en wierp een blik uit het venster.

Het zag uit op een grooten achtertuin, die wel een klein park geleeke en die zich ver in de lengte uitstreckte.

Men kon zich hier geheel buiten wanen en bijna iedere villa bezat zulk een grooten tuin.

De garage stond niet ver van het huis.

Raffles glimlachte even, opende het venster, keek langs den achtergevel omlaag, berekende

de hoogte, constateerde de aanwezigheid van een balkon op de eerste verdieping en sloot het venster weder met een tevreden lachje.

Hij daalde langzaam de trappen af, om zich een weinig vertrouwd te maken met de inrichting van het huis, bereikte de vestibule en liep langs het vertrek voor de bedienden, naar de achterdeur.

Charlotte stond juist in de deur en sloeg de kleine handen vol verbazing ineem, terwijl zij uit den grond van haar hart uitriep:

— Quel beau garçon!

Raffles keek haar even spottend aan, nam zijn pet af en zeide:

— Merci, mademoiselle!

Charlotte kreeg een kleur als vuur, nu zij bemerkte, dat men haar bewonderenden uitroep verstaan had, stotterde iets, dat niet verstaanbaar was en vluchtte het bediendenvertrek binnen.

Maar Raffles opende de achterdeur en liep op de garage toe, die twee ingangen bleek te hebben — een naar den tuin en een naar buiten, uitkomend op een breede dwarslaan, die een eind verder op den hoofdweg uitkwam.

Hij opende de deuren en daar stond de zooeven ontpakte Renault in al den gloed van haar nieuwhed.

Het lakwerk glansde en het koperwerk fonkelde als goud.

Raffles opende dadelijk de motorkap, onderzocht alle onderdeelen van den motor, sloot de kap weder en bromde tevreden.

Het was inderdaad een zeldzame wagen en

menig werkelijk chauffeur zou zich gelukkig geacht hebben, dit magnifieke voertuig te mogen behandelen.

Raffles nam onmiddellijk zijn poetsdoek ter hand en toog aan het werk.

Hij vulde den benzinehouder en de oliebus- sen, liet den motor eens loopen en nu was de auto gereed, om haar te kunnen gebruiken.

Raffles stak een korte houten pijp op en ging met de handen op den rug op den drempel van de garagedeur staan, vanwaar hij een groot gedeelte van den achtergevel van de villa kon overzien.

Het kleine huis had slechts twee verdiepin- gen en op de eerste zag hij nu juist een venster openen en er werd een man zichtbaar, wiens trekken hij zelfs op dien afstand herkende.

Het was graaf Stanislaus Majefski.

Hij keek naar alle richtingen rond, stak een sigaret op en wendde toen het hoofd om, als om tegen iemand te spreken, die zich wat verder in het vertrek bevond.

— Voor een verloofde is onze waarde graaf in het bezit van niet te onderschatten voor- rechten! bromde Raffles zachtjes voor zich heen, het is nauwelijks elf uur. Zelfs de meest onbevooroordeelde zou erkennen, dat dit op een zekere mate van intimiteit wijst, zooals die gemeenlijk tusschen verloofden niet pleegt te bestaan. Mijnheer de graaf schijnt hier dus thuis te zijn en gedraagt zich als heer en mees- ter. Toch weet ik uit de beste bron, dat hij nauwelijks 14 dagen geleden te Nizza heeft kennis gemaakt met onze bevallige filmartiste. Hij heeft dus wel een overweldigenden indruk op haar gemaakt. — Wat mij betreft — als ik een vrouw was en een vrouw als zij, dan zou mijn smaak zeer waarschijnlijk een andere rich- ting uitgaan. Ik houd niet van kapperskoppen en wassen poppen.

Raffles brak zijn alleenspraak een oogenblik af om beleefd zijn pet af te nemen, want graaf Majefski had in zijn richting gekeken en hem klaarblijkelijk gezien.

Hij knikte hem zeer kort toe en drentelde toen van het venster.

— Hij houdt niet van mij — neen, hij houdt bepaald niet van mij! mompelde Raffles glim- lachend. Onze vriend schijnt van een jaloersche complexie te zijn en zou zeker liever een ge- bochelden, tachtigjarigen grijsaard achter het stuurwiel hebben gezien! Nu, hij kan wat mij betreft gerust zijn — ik ben hier voor andere zaken dan voor een verliefd spelletje gekomen!

Hij wilde zich alweder omdraaien, toen Ina in eigen persoon aan het venster verscheen.

Zij rookte een sigaret en scheen er zich zeer

weinig om te bekommeren, wat de pas in dienst gekomen chauffeur van de vroege aanwezig- heid van graaf Majefski scheen te denken.

Ze knikte Raffles integendeel lachend toe, zoodat een dubbele rij blinkend witte tanden zichtbaar werd en wendde zich toen haastig van het venster af.

Een half uur later, toen Raffles eigenlijk een weinig met zijn ziel onder den arm liep en niet goed wist wat hij in de uitmuntend ingerichte garage moest uitvoeren, nadat hij alle gereed- schappen een plaatsje had gegeven, stond de filmdiva plotseling voor hem, glimlachend en blijkbaar in de beste luim van de wereld.

— Hoe bevalt de wagen je, Francis? vroeg zij.

— Een prachtstuk, madame! Als madame het mij veroorlooft, zou ik willen zeggen, dat alleen de Franschen zulke carrosserieën kunnen bou- wen! En dat ik verlangend ben, den wagen eens te beproeven!

— Dat kan spoedig genoeg gebeuren! Ik moet over een uur in het atelier zijn!

Raffles wist zeer goed wat hiermede gemeend was, maar hij meende aan zijn rol verplicht te zijn, verbaasd te kijken, zoodat Ina er lachend aan moest toevoegen:

— Het atelier of de kiekkast! Zoo wordt de groote glazen zaal genoemd, waar de films wor- den opgenomen! Het is een half uur rijdens hier vandaan. En jij zult mij er heen brengen. Apro- pos — die livrei staat je uitstekend! Ben je altijd chauffeur geweest?

— Niet altijd, madame! antwoordde Raffles, tamelijk kortaf.

Weer liet Ina voor een oogenblik de blikken van haar grijszwarte oogen over zijn gelaat en gestalte dwalen en eensklaps scheen haar iets in te vallen.

— Ik ben vergeten je nog iets te vragen. Je zult als chauffeur niet zoo heel veel te doen hebben, vooral als je mij het besturen geleerd hebt. Daarom zou ik wel willen, dat je bij voor- komende gelegenheden ook wat werk binnens- huis deed, want mijn personeel is niet groot, zooals je misschien al gemerkt zult hebben.

Daar dit volkomen met de plannen van Raffles strookte, haastte hij zich te verzekeren, dat hij geheel en al tot den dienst van madame was.

Ina keek hem nog eens aan, knikte hem toe, herhaalde nog eens dat hij over een kwartier met de auto voor het huis moest komen en keerde zich toen om, om weer heen te gaan.

Toen zij vier of vijf passen gedaan had, keer- de zij zich nog even om en vroeg, met een ondeugend glimlachje:

— Hoe bevalt je Charlotte, mijn kamenier?

— Zij is heel aardig, madame! gaf Raffles

op koelen toon ten antwoord.

Ina trok haar prachtige wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op, liet een kort, verbaasd lachje hooren en zeide toen op een toon van ongeloof:

— Je bent toch geen vrouwenhater, Francis? Ze is werkelijk heel lief, hoor — en ik zou je den raad willen geven, een beetje voor haar op te passen! Zij heeft al menig hoofd op hol gebracht!

— Met het mijne zou ze misschien een weinig meer moeite hebben, madame! hernam Raffles luchtig. Ik ben gewoon meer op mijn auto dan op mijn collega's te letten!

— Wel, wel, kijk eens aan! riep Ina lachend uit. Nu, misschien verander je hier wel van gedachte!

Nog een kort hoofdknikje en daarop verwijderde zich de filmartiste, terwijl zij zachtjes voor zich heen mompelde:

— Een mooie jongen — een bepaald gevaarlijk mooie jongen! En een heer, naar het mij toeschijnt! Het is geen wonder, dat Charlotte zoo vol geestdrift over hem spreekt — —

Raffles keek haar ranke, lenige gedaante na, tot zij weder in het huis verdwenen was en mompelde toen ontevreden voor zich heen:

— Het koppelen schijnt een specifiek vrouwelijke eigenschap te zijn! Ik wilde dat zij mij met rust liet met haar Charlotte! Niets wat zoo van het werk afhoudt als een verliefde vrouw — en een verliefde kamenier is eenvoudig onduldbaar! En nu aan het werk!

Hij poetste de auto nog eens extra op, tot zij glom als een spiegel, kamde het glimmende zwarte haar van zijn pruik keurig glad, zette voorzichtig zijn pet op, om de scheiding niet te bederven, deed dit alles voor een kleinen spiegel die tegen den muur hing, opende de garage-deuren, die op de zijstraat uitkwamen, reed den wagen naar buiten en moest weer stoppen om de groote deuren te gaan sluiten.

Een paar minuten later stond de lichtgele wagen stil voor de deur van de villa.

Raffles stapte uit en bleef geduldig wachten.

Als hij nu en dan een snellen blik naar boven wierp, kon hij Stanislaus Majefski zien, in een geruit pak gekleed, een sigaret tusschen de lippen, die schijnbaar doelloos, met de handen in de zakken, heen en weer liep door een groot vertrek, waar hij ook nu en dan Ina ontwaarde, die bezig was haar handschoenen dicht te knopen.

— Hij gaat dus niet mee? mompelde Raffles. Wil zij het niet — of wil hij het niet? Nu, het doet er ook niet toe! Het komt er volstrekt niets op aan!

De naaste toekomst zou intusschen leeren,

dat het er integendeel zeer veel op aankwam . . .

Ina kwam naar buiten, uitgeleide gedaan door den huisknecht en Raffles moest bekenen, dat zij er allerbekoorlijkst uitzag.

Haar oogen tintelden van levenslust, toen zij snel langs het tuinpad kwam aanloopen en Raffles had maar nauwelijks den tijd vlug toe te schieten en het hekje voor haar te openen.

Hij deed een stap terug om het achterste portier open te trekken, maar Ina weerhield hem en zeide:

— Ik kom naast je zitten! Ik wil zien hoe je stuurt — dat is meteen een goede les voor me!

Raffles boog het hoofd en zeide:

— Zooals madame beveelt! Misschien wil madame mij echter wel toestaan, er haar in alle bescheidenheid op te wijzen, dat het misschien niet geheel en al — — —

— Niet comme il faut is? vulde Ina den zin aan.

Zij haalde de schouders op en viel uit:

— Daar heb ik maling aan!

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat het woord wellicht niet geheel en al paste bij haar chique costume en dat de filmdiva zich misschien wel een oogenblik verbeeld had, nog achter de toonbank van het obscure bazartje in het armelijke Poolsche stadje te staan.

Intusschen was de jonge vrouw reeds op den voorsten zetel gaan zitten en Raffles kon niet anders doen dan naast haar plaats nemen en den hefboom over te halen.

— Niet zoo gauw! beval Ina. Wat doe je nu?

— Ik geef gas, Madame — en een oogenblik daarna schakel ik in — deze hefboom in de eerste keep, dat is de laagste versnelling!

— Lieve hemel — daaraan is een boel te onthouden! riep Ina met guitigen schrik.

— Toch niet, Madame — het is werkelijk heel eenvoudig! hernam Raffles glimlachend. Ik zal het nog eens doen. Ziet gij — ik zet den wagen stop. Nu verzet ik dit kleine koperen hefboompje op het stuurwiel, waardoor de motor gaat draaien — maar geheel los — begrijpt u wel? De kamraderen in den versnellingsbak draaien thans wel om hun assen — maar geheel vrij van het rondsel van de kardanas! Kunt gij mij volgen?

Ina trok een pijnlijk gezicht en zeide aarzelend:

— Nog niet geheel en al, maar dat zal wel komen! Wat is dat voor een gebrom?

— Dat is de draaiende motor, Madame! En let nu op — nu plaats ik den hefboom in deze keep — daarbinnen verschuift de as met de kamwielen een paar centimeters — een van die wielen pakt het rondsel — ik heb ingeschakeld!

De meeste groote wagens worden voornamelijk aangedreven door tandraden, slechts de kleinere hebben een zoogenaamde frictieoverbrenging, waarbij de draaiende beweging van den motor op de achteras wordt overgebracht door middel van een stalen, met leder bekleede schijf!

Raffles had nog eens omgekeken en gezien dat Stanislaus Majefski voor een der ramen stond en den wagen nakeek.

Hij zweeg en dat was ook wel noodig, want hij moest thans zijn aandacht besteden aan het oversteken van den weg.

Ina hield haar blikken een oogenblik gevestigd op de slanke, gespierde vingers, die het stuurwiel omvat hielden, maar na eenigen tijd begon zij weder nieuwsgierig te vragen:

— Waarom drukt gij met den voet op dat ijzeren ding daar beneden?

— Dat is het zoogenaamde gaspedaal, Madamel legde Raffles uit. Daarmede wordt de gastoevoer geregeld. Gas is eigenlijk een ander woord voor benzine, ziet gij! Hoe hooger het percentage van benzinedamp in het ontplofbare mengsel, dat den zuiger voor zich uitdrijft — hoe rijker het gasmengsel, om een vakterm te gebruiken, hoe krachtiger ook de explosie is en hoe harder men de auto kan laten loopen.

Zoo ging Raffles met zijn lessen voort, nu eens langzaam, dan weer vlugger rijdend en Ina volgde met de grootste aandacht al zijn bewegingen.

Zij vermaakte zich als een kind met het verspringen van den wijzer op den snelheidsmeter en vroeg de verklaring van alle andere instrumenten, die zij op de glad gepolijste plank aan de voorzijde van den wagen zag.

Na een half uur rijdens ongeveer was het kolossale terrein bereikt, hetwelk de Paramount Cie in huur had overgenomen van een failliete firma en aan een kant waarvan zich het groote glazen huis bevond, waar wel twintig films tegelijkertijd konden worden opgenomen, door even zooveel toestellen.

Het terrein was heuvelachtig, hier en daar met fraaie boschpartijen beplant, doorsneden door een vrij breeden stroom en men kon hier films opnemen, die desgewenscht in China, zoo wel als in Australië, in de Russische steppen zoo goed als in de Afrikaansche Karoo verbeeldden te spelen.

Aan de voorzijde was het terrein afgesloten door een eidelooze houten schutting, waarin een dubbele deur, breed genoeg om er de zwaarste vrachtauto's door te laten gaan.

Die deuren stonden op dit oogenblik open, en Raffles behoefde dus niets anders te doen, dan den breeden asphaltweg te volgen, die naar

het eigenlijke atelier voerde.

Voor de wagen geheel stilstond, zeide Ina tot hem:

— Het zal niet langer dan een half uur duren — je kunt dus wel wachten, en wij rijden dadelijk weer terug. Wij gaan dan graaf Majefski afhalen voor een toer.

Zij stapte uit en Raffles kon getuige zijn van een ontvangst, zooals aan een koningin niet eerbiediger te beurt kon vallen.

De directeuren, de regisseurs, de requisiteurs, de operateurs, filmacteurs, alles wat op dat oogenblik maar vrij was, had zich aan weerszijden van de lage stoep geschaard, die naar den ingang leidde, en een van de directeuren trad naar voren met een bloemstuk en hield een korte toespraak, met zijn hoogen hoed in de hand, waarvan Raffles geen woord kon verstaan, maar die hem niettemin de opmerking ontlokte:

— Stapelgek! Voor filmdiva's, bokkers, biljarters en wielrenners, voor gezondbidders en andere goochelaars loopt een geheele stad uit — maar als er ergens een vorst der wetenschap aankomt, die door zijn uitvindingen aan de menschheid onwaardeerbare diensten heeft bewezen, dan staan hem zes menschen aan het station op te wachten en die moeten er wel zijn, want het zijn journalisten.

Hij zag, hoe Ina binnenging, gevolgd door den geheelen drom van bewonderaars, en hij wilde reeds naar een geschikte plaats omzien om er zijn auto zoolang te bergen, toen zij geheel alleen weder kwam terugsnellen, en hem toeriep:

— Rijd maar dadelijk weer terug naar huis en zeg tegen graaf Majefski, dat hij niet behoeft te wachten, zooals was afgesproken. Er worden andere tooneelen opgenomen, want er is iemand ziek geworden, en ik zal nu wel eenige uren worden beziggehouden! Kom mij halen — laat eens zien — om half twee! Je kunt dan wel wachten, als alles nog niet mocht zijn afgeloopen.

Zij knikte Raffles toe en verdween in het gebouw.

Raffles had even aan zijn pet getikt en een oogenblik daarna reed hij weder snel terug, maar ditmaal niet langs de voorzijde van de villa, maar bereikte de dwarslaan langs een anderen weg, die hem korter toescheen.

Hij stalde de auto in de garage, trok zijn livreejas uit, zette zijn pet af en schoot een blauw gestreept buisje aan, dat daar tijdens zijn afwezigheid reeds was opgehangen, waarschijnlijk door een der andere bedienden.

Hij liep toen haastig door den tuin, om graaf

Majefski de boodschap van Madame over te brengen, opende de achterdeur en trad binnen.

Wel eenigszins tot zijn verwondering vond hij niemand in het bediendenvertrek behalve Sally, de negerin, die druk bezig was met haar potten en pannen, zooals hij door de openstaande keukendeur kon zien.

Hij liep naar de vestibule, maar ook daar vond hij den huisknecht niet, noch het kame-niertje.

Hij liep de breede trap op tot aan den zolder, en volgens zijn gewoonte zoo goed als onhoorbaar, maar in de kleine bediendekamer was niemand.

Hij opende zacht een paar deuren op de bovenste verdieping — nog altijd niemand.

Hij daalde weder af naar de eerste verdie-

ping en stond stil, toen hij het gerucht meende te hooren van een vrij zwaar meubel, dat verschoven wordt.

Het gerucht kwam klaarblijkelijk uit de slaapkamer.

Door zijn nieuwsgierigheid gedreven sloop Raffles naderbij, bukte zich en keek door het sleutelgat.

Een tamelijk ongewoon schouwspel trof zijn oog.

De zware waschkast was een heel eind van het behang geschoven.

En tusschen muur en kast lag graaf Majefski op zijn buik, in zijn volle lengte uitgestrekt.

Hij had jas en vest uitgetrokken en scheen met grooten ijver iets te zoeken. — — —

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

ZONDERLINGE ONTDEKKINGEN.

Raffles richtte zich langzaam weer op, de handen in de zijde gesteund en een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gelaat.

— Wat zoekt hij daar toch zoo hartstochtelijk? mompelde hij voor zich heen. Een boordknoopje? Niet waarschijnlijk! Ten eerste zal een graaf dat niet zelf zoeken in een huis waar twee bedienden zijn, ten tweede heeft hij zijn boord om en ten derde behoefde hij daar toch niet die zware kast voor van den muur te trekken! Maar wat wil hij dan — maar wat...?

Hij bukte zich opnieuw en keek aandachtig

naar hetgeen graaf Majefski uitrichtte.

Deze was nu op zijn knieën overeind gekomen, steunde zijn handen op zijn dijen en toen hoorde Raffles een krachtigen vloek, niet in het Poolsch, zooals hij had meenen te mogen verwachten, maar in onvervalscht Engelsch!

Daarop begon hij met de eene hand op den muur te kloppen, telkens een weinig verder — dan weer hoog, dan weer laag, stelselmatig en zonder een enkelen centimeter over te slaan.

Hij kroop op handen en knieën wat verder en herhaalde dezelfde bewerking op een plek

die dichter bij het raam was gelegen.

Nu hield hij op, tastte naar zijn vest, dat onder het bereik van zijn hand lag, haalde het gouden horloge uit het zakje en keek er op.

Hij liet het uurwerk weder in het zakje terug-glijden, stond op, trok zijn vest aan, knoopte het dicht en begon niet zonder moeite de zware waschkast weder op haar plaats te duwen.

— Het wordt, geloof ik, tijd, den terugtocht te aanvaarden! mompelde Raffles voor zich heen. Maar ik gaf een lief ding, als ik er het flauwste vermoeden van had, wat graaf Stanislaus Majefski daar wel in zijn eentje kan zoeken, tenzij hij speurt naar...

Hij voltooide zijn gedachte niet, maar glimlachte voor zich heen, liep zonder eenig gerucht te maken de gang weer uit, daalde de trap af en ging door de gang naar de achterdeur.

Toen riep hij luid tot Sally, die nog altijd voor haar fornuis bezig was:

— Is mijnheer de graaf thuis, Sally?

De negerin liet van schrik bijna een pan uit haar handen vallen, toen zij die onverwachte stem hoorde, maar haar dikke lippen krulden zich tot een beminnelijken grijnslach, toen zij den nieuwen chauffeur herkende en zij antwoordde met een diep keelgeluid:

— Massa graaf is thuis! Massa graaf, hij zit in het leeskamer en leest boek!

Raffles knikte de negerin vriendelijk toe en liep nu met stevige stappen door de gang en de trap op, om vervolgens hard op de deur van de kleine bibliotheekzaal te kloppen.

Een barsche stem riep:

— Binnen!

Raffles opende de deur en trad binnen.

Stanislaus Majefski zat inderdaad in een gemakkelijken stoel bij het raam, schijnbaar verdiept in de lezing van een boek.

Hij keek blijkbaar onaangenaam verrast op, toen hij den gewaanden chauffeur zag binnentreden en vroeg ongeduldig:

— Wat is er? Ben je nu al terug?

— Ja, mijnheer de graaf! antwoordde Raffles. Madame stuurt mij naar u toe, om u te zeggen, dat zij zich vergist had en dat de repetitie minstens een paar uren zal duren. Ik moest om half twee weder met de auto voorkomen.

— Het is goed! zeide Majefski kortaf. Zeg dan maar aan Madame, dat ik in de stad ga lunchen, met vrienden.

En half luid, maar toch hard genoeg om door Raffles te kunnen worden verstaan, voegde hij er aan toe:

— Ik heb niet veel lust om daarop te wachten!

Raffles begreep dat hij kon gaan en met een buiging verliet hij het vertrek.

In de vestibule kwam hij juist op het oogenblik dat de voordeur openging en de huisknecht, een man met een tamelijk dom gelaat en spaarzaam haar, met zijn hoed op het hoofd binnentrad.

Hij had nauwelijks eenige woorden met den man gewisseld, of de straatdeur ging alweer open en Charlotte verscheen, met een verhoogde kleur, als iemand die hard geloopt heeft en een keurig omslagdoekje om de mooie schouderdertjes.

Raffles glimlachte.

De beide bedienden waren klaarblijkelijk het huis uitgezonden door Stanislaus Majefski, opdat hij zich ongestoord zou kunnen overgeven aan de geheimzinnige bezigheid, waarbij Raffles hem betrappt had.

En die bezigheid moest dan wel van groot gewicht zijn, als hij zoodanige voorzorgsmaatregelen nam.

Raffles werd vereerd met een zeer vriendelijk lachje van het Fransche kameniertje, hetwelk aanleiding was, dat de rosharige knecht, Finch geheeten, de wenkbrauwen fronste en een vreemd, gorgelend geluid liet hooren, als van een zwaar verkouden zieke, die zich den mond spoelt.

Raffles bemoeide zich verder niet met hen, maar deelde beiden mede, dat hij ook binnenshuis werkzaamheden zou moeten verrichten, op bevel van Ina Salza, een mededeeling, die Charlotte ten zeerste scheen te verheugen en daarop ging hij weder vlug naar boven, om, als een goed gedresseerd bediende, op de deur van de kleedkamer van den graaf te gaan kloppen en dezen te vragen, of hij hem met het aankleeden van dienst kon zijn.

Hij werd knorrig weggezonden — de stemming van den graaf scheen wel ongeveer alles te wenschen over te laten.

Raffles schikte zich met een verwonderlijk gemak in deze afwijzing, ging een plumeau opzoeken en was een oogenblik later verdiept in de bezigheid van het stofvrij maken, alsof hij er van jongs af aan toe was opgeleid.

Hij had daarbij gelegenheid om verschillende dingen op te merken, onder meer, hoe Majefski het huis verliet, een oogenblik besluiteloos scheen heen en weer te drentelen en toen een taxi wenkte, welk voertuig met hem wegreed.

Raffles had nu om zoo te zeggen het rijk alleen.

Charlotte hield zich bezig met het opruimen van enkele kamers en de heer Finch gedroeg zich ten haren opzichte als de wachter van een planeet — dat wil zeggen, hij draaide onophoudelijk om haar rond en Charlotte verklaarde

spottend, dat hij, als hij een hondje was, stellig met zijn staart zou hebben gekwispeld.

De zaak was, dat Finch binnen enkele dagen onherstelbaar verliefd was geworden op het mooie Françasetje, op haar schitterende oogen, haar fraaie leest en de grappige wijze, waarop zij het Engelsch radbraakte.

Hij had zich zelfs niet ontzien, onverhoeds de betrekkingen te verbreken met een hem welbekend dienstmeisje, dat echter de vergelijking met mademoiselle Charlotte hoegenaamd niet kon doorstaan, of, zooals Finch het dichterlijk uitdrukte, die op Charlotte gelek „als een schoonmaakster op een boschnimf”.

Tijdens zijn ronddoelingen, het kon toen omstreeks kwart voor eenen zijn geweest en Raffles had nog ongeveer een half uur den tijd, kwam de Gentleman-Inbreker ook in de groote slaapkamer van Ina Salza, waarin hij eenige oogenblikken te voren Stanislaus Majefski op zulk een eigenaardige wijze had zien rondkruipen.

Raffles ging midden in de kamer staan, de handen in de zakken van den witten boezelaar, dien hij zich had voorgebonden en in alles zoo volkomen gelijkend op een bediende, alsof die betrekking van geslacht op geslacht in zijn familie was overgegaan, keek eens rond en mompelde voor zich heen:

— Het kan niet anders — er valt niet te twifelen — hij zocht naar iets van groote waarde! Papieren? Documenten? Mijn hemel — welke papieren zou een vrouw als Ina Salza wel kunnen bezitten, die van waarde zijn voor een man als graaf Majefski? Papieren kunnen wij uitschakelen! Dan blijft er maar één ding over — en dat zijn de juweelen!

Raffles draaide een halven slag op zijn hielen om, zoodat hij een ander gedeelte van de kamer kon overzien en zette zijn alleenspraak in dezer voege voort:

— Als hij de juweelen zocht, dan bewijst dat op zijn minst twee zaken. Ten eerste dat zij inderdaad uitstekend verstopt zijn, zooals men mij bericht heeft en ten tweede dat Madame Salza zelfs haren minnaar niet vertrouwt, waaraan wij dan nog als derde punt zouden kunnen toevoegen, dat die graaf misschien in het geheel geen graaf is en in ieder geval voor een Pool zeer verdienstelijk in het Engelsch vloekt!

Nog een kwart slag — en de blikken van Raffles omvatten een nieuw gedeelte van de groote kamer.

— Hij zond er den bediende voor weg, zoo vervolgde Raffles mompelend, hij sjouwde zware meubelen van den wand — het kan niet anders of hij zocht de juweelen! Hij geniet pas zeer kort van haar bijzondere gunsten en hij schijnt nu op

deze wijze de kroon op zijn werk te willen zetten! Met dat al is er dus een gevaarlijke concurrent komen opdagen en ik zal mij moeten haasten!

Hij dacht even na en vervolgde:

— Intusschen wordt de zaak er niet gemakkelijker op, nu de schoone Ina haar bezittingen blijkbaar zoo zorgvuldig verstopt heeft! Als die Majefski, of hoe hij dan inderdaad mag heeten, er zelfs in een paar maanden tijd niet in is kunnen slagen, de bewaarplaats van de juweelen te ontdekken en ze te rooven, dan bewijst dat, dat ze inderdaad buitengewoon goed verborgen zijn. Toch vind ik het vreemd, dat deze pas gebouwde villa schuilhoeken zou bezitten, die zich zelve niet spoedig verraden. Geheime kastjes en dergelijke fraaiigheden zal men hier wel vruchteloos zoeken. En ik kan mij ook niet voorstellen, dat Ina Salza ze voor de gelegenheid speciaal zou hebben laten aanbrengen. Intusschen — zij draagt die vracht juweelen natuurlijk niet overal mee en ze moeten dus hier binnenshuis zijn — en waarschijnlijk in deze kamer!

Raffles liep op de gangdeur toe en bukte zich.

Hij glimlachte en bewoog even het ronde, koperen plaatje heen en weer, waarmede men het sleutelgat zoodanig kon afsluiten, dat het onmogelijk was, aan den anderen kant er een blik doorheen te werpen.

De slaapkamer had nog een tweede deur, die toegang gaf tot een cabinet de toilet, tevens badkamer en daar was het sleutelgat op dezelfde wijze beschermd.

— Tegen het inkijken! bromde Raffles binnensmonds. Ik heb nog twintig minuten — ik wil toch wel eens zien hoe ver ik het breng in dien korten tijd!

En hij begon de kamer te doorzoeken met de vlugheid en de grondigheid, welke lange jaren van ondervinding hem hadden doen verkrijgen.

Hij klopte aan de onderzijde van de waschkast en eenige andere vrij groote meubels op pooten, hij tilde het vloerkleed op, om naar de naden van het parket te kijken, hij beklopte den muur tusschen de beide ramen, hij kroop zelfs onder het prachtige bed, een waar pronkstuk van meubelmakerskunst, maar alles vruchteloos — hij vond niets.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, toen hij op de fraaie, ouderwetsche pendule zag, hoe laat het was en gaf voor dien dag zijn pogingen op.

Hij ontdeed zich van zijn boezelaar, deed den plumeau over aan Charlotte, trok zijn chauffeurslivrei aan en ging met de auto terug naar het groote filmatelier.

De repetities waren daar nog niet geëindigd

en Raffles kon door de glazen wanden van het opnameatelier een zestal mannen zien, die met groote regelmaat draaiden aan even zooveel opnametoestellen, om even zooveel tooneelen op te nemen, die zich op een paar meters afstand afspeelden.

Hier stond een vrouw wanhopig te snikken, in lompen gekleed, naast een wieg, waarin een kind verbeeldde te liggen, een paar meters verder overvielen twee Apachen een eenzamen wandelaar en op het volgende platform was een zeer schoone vrouw, in avondtoilet, bezig, in een prachtig gemeubeld boudoir haar juweelen voor een groote kaptafel aan te doen.

Zij schenen elkander geen oogenblik te hinderen en speelden rustig verder, alsof zij poppen waren, die zooveel waren opgewonden en door een kunstig mechaniek bewogen werden.

Op ongeveer een kilometer afstand, op de uitgestrekte weide, was een Indianenkamp opgeslagen en Raffles zag daar roodhuiden rondrennen op kleine, ongezadelde paarden, zwaaiend met hunne geweren, rondom een in brand staande hut, terwijl een vijftigtal meters daarvandaan, op den top van een lagen heuvel, de operateur het geheele tafereel opnam, omgeven door een kleinen staf van helpers, terwijl de

regisseur in zijn hemdsmouwen en met een vuurrood hoofd van inspanning door een geweldigen scheepsroeper den spelers allerlei bevelen toebulderde.

Raffles moest nog ongeveer een kwartier wachten en toen verscheen Ina Salza, een weinig bleeker door de vermoeienis, maar opgewekt en blij, dat het werk voor dien dag was afgelopen.

Zij kwam haastig op de auto toe en vroeg:

— Heb je graaf Majefski gezegd, wat ik je verzocht had, Francis?

— Om u te dienen, madame! antwoordde Raffles.

— Wat doet hij nu?

— Hij luncht met vrienden, madame!

— Zei hij dat?

— Ja, madame!

De filmartiste beet zich even op de lippen, maar haalde toen de schouders op en zeide op luchtigen toon, half voor zich heen:

— Hij moet doen wat hij niet kan laten! Kom, Francis — breng mij naar een goed restaurant, wacht daar en dan gaan wij naar het Regents Park, waar je me moet leeren rijden!

— Zooals madame beveelt! zeide Raffles afgemeten.

HOOFDSTUK V.

OP ZOEK NAAR DE JUWEELEN.

Een groot gedeelte van den middag werd besteed aan lessen en na een paar uren had Ina Salza het althans reeds zoover gebracht, dat zij in een matigen gang den wagen in het rechte spoor kon houden en hem ook groote bochten kon laten maken.

Omstreeks vijf uur kreeg de filmartiste er genoeg van en zeide:

— Breng mij nu maar naar een lunchroom — ik heb een afspraak met een collega en wil theedrinken. Je zult hier den weg wel goed kennen?

— Ik ben hier geboren en getogen, madame!

Ina keek hem een oogenblik aandachtig aan en zeide op halffluiden toon:

— Je bent eigenlijk volstrekt geen chauffeur!

— Madame schertst!

— Ik meen wat ik zeg! Je hebt zoiets — zoiets deftigs, heerachtigs over je! Eigenlijk gezegd ben je veel meer heer, dan — — — nu ja, dat doet er ook niet toe!

— Madame vleit mij!

— Toch niet! Je zou — ja waarlijk, je zou een heel goed figuur maken als filmacteur! Heb je daar wel eens aan gedacht?

— Ik heb het wel eens gedaan, madame — als figurant, wanneer ik tijdelijk werkeloos was.

— Zou je misschien mee willen doen in een film?

Dit nu was een voorstel, dat bij Raffles geen weerklank kon vinden, daar hij zijn vrijen tijd nuttiger meende te kunnen besteden en zoo antwoordde hij glimlachend:

— Als madame er op staat — dan natuurlijk, maar — — —

— O, ik wil het je niet opdringen! viel Ina hem ongeduldig in de rede. Maar je geheele figuur, je bewegingen en je gezicht maken je er geschikt voor! Je zoudt als filmacteur waarschijnlijk heel wat meer kunnen verdienen dan als chauffeur!

— Daaraan twijfel ik niet, madame!

Het werd op zulk een toon gezegd, dat met die woorden het gesprek als geëindigd kon worden beschouwd.

Ina Salza wierp haren knappen chauffeur nog een vluchtigen blik toe en toen bemoeide zij zich verder niet meer met hem, daar zij thans al haar aandacht noodig had, om als de gevierde, schoone filmdiva te poseeren.

Zij leunde dus zoo bevallig mogelijk achterover, in een tooneelmatige houding en Raffles bromde voor zich heen:

— Dit is wat je noemt een reclamerit? Nu, het weder is schoon, de wagen is uitstekend, de wegen droog — en ondanks alles is zij een belangwekkende vrouw! Ik wilde echter wel, dat ze mij thans mijn vrijheid gaf, want ik moet dien Majefski bepaald in het oog houden! Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als hij mij voor was geweest en ik achter het net zou visschen.

Een oogenblik kwam bij Raffles het denkbeeld op, Ina tegen hem te waarschuwen, maar hij liet het ook even spoedig weder varen.

Het zou hem slechts in een scheeve positie kunnen brengen, zij zou hem wellicht niet eens gelooven en een ontijdig ontslag zou alles in de war kunnen brengen.

Hij reed de filmartiste naar een welbekende, deftige lunchroom, welke hij met opzet zoo dicht mogelijk bij Pentonville koos en daar Ina Salza voornemens was, hier een paar uren te vertoeven, kreeg hij verlof, naar de villa terug te keeren.

Hij moest haar echter om half zeven komen halen, in gezelschap van Majefski, want de afspraak was dat beiden zouden dineeren in Majestic Hotel.

Raffles reed zoo vlug mogelijk met de prachtige Renault naar de villa terug, stalde den wagen, ging het huis binnen en viel daar als het ware onverhoeds in een soort familiedrama, waarbij Charlotte en Finch de handelende per-

sonen waren en Sally als publiek scheen te fungeeren.

Het tooneel speelde zich af in de keuken en Finch deed een soort liefdesverklaring, maar op woesten toon en doorspekt met beleedigingen en schimpscheuten aan het adres van den nieuwen chauffeur.

Charlotte scheen met groot vermaak naar deze uitbarsting te luisteren en volstond er mede, den beklagenswaardigen Finch nog meer aan te hitsen, door hem nu en dan in het gezicht uit te lachen.

De rosharige huisknecht had zich juist in een nieuwe uiteenzetting begeven aangaande de ellendige karaktereigenschappen van den chauffeur, toen hij daarin middenin bleef steken en een blik wierp naar de keukendeur, waarin zoo juist de besprokene was verschenen.

Raffles stond daar glimlachend, met de handen in de zakken en zeide op den beminnelijken toon van de wereld:

— Ga toch voort, mijnheer Finch! Niets is zoo leerzaam voor den mensch, als onverwachts uit den mond van onbevooroordeelden zijn karakterbeschrijving te vernemen! Gij zeidet dus naar ik meen, dat ik een vrouwengek, een losbol, een dronkaard en een luilak was — dat was geloof ik, de volgorde, ofschoon ik daar niet op durf zweren. Nu... en verder?

Dat scheen voor Finch een zeer lastig en moeilijk op te lossen vraagstuk te zijn.

Hij keek eens schuw naar den chauffeur, die ruim een hoofd boven hem uitstak, naar zijn breede schouders en zijn smal middel, zijn atletischen bouw, de handen met de lange, krachtig gespierde vingers en den koelen blik in de grijze oogen, die hem onophoudelijk bleven aanstaren.

— Hoe was het verder? vroeg Charlotte op sarrenden toon, het mooie hoofdje een weinig schuin naar hem opgeheven.

Finch maakte zijn droge lippen met zijn tong nat, want hij mocht een goed huisknecht zijn, een held was hij heel zeker niet en stotterde nauwelijks verstaanbaar:

— Ik wilde niets beleedigends zeggen!

— O neen? vroeg Charlotte plagend, En luilak dan?

— Dat was meer bij wijze van spreken!

— Vrouwengek?

— Dat was niet zoo kwaad bedoeld!

— Maar een dronkaard dan?

— Komaan — ik drink op mijn tijd ook wel eens een glaasje!

Charlotte barstte in een luid, minachtend gelach uit, draaide Finch den rug toe en lonkte toen Raffles toe op een wijze, die zelfs een verstokten vrouwenhater wellicht tot andere ge-

dachten zou hebben gebracht, maar die langs Raffles afgleed als een van verre geschoten pijl op een stalen wapenrusting.

Maar Finch had den lonk gezien en hij werd beurtelings bleek en vuurrood.

Zijn kleine, waterblauwe oogen knipperden en hij zou, als hij er den moed toe gehad had, Raffles het liefst naar de keel hebben gevlogen.

En Charlotte maakte het er niet beter op, door Finch over haar schouder heen toe te voegen:

— Je bent een lafaard! Nu slik je alles weer in en daareven was er geen haar goed aan Francis. Als je het weten wilt — ik vind hem heel aardig, heel wat aardiger dan zeker iemand, die alleen maar dapper is, wanneer er niemand in de nabijheid staat om hem op zijn plaats te zetten! Bah, wat een vent!

Misschien dacht het mooie kamerkatje hierdoor het minnevuur van Finch te blusschen — misschien dacht zij er in het geheel niets bij, maar zooveel is zeker, dat de hartstocht bij den roodharigen bediende door deze afwijzing nog slechts te hooger oplaaide en dat hij den man, dien hij als zijn gelukkigen medeminnaar beschouwde, hartgrondig verfoeide en haatte en zich vast voornam, hem bij de eerste de beste gelegenheid een leelijke poets te spelen.

En de daverende, rollende lach als van een verren donder, die uit de keel van Sally de negerin opsteeg, was zeker niet in staat, zijn gemoed te verteederen en hem zachter te stemmen.

Hij wierp Raffles een grimmigen blik toe, richtte zich, als een kempaantje, zoo hoog op als zijn korte gestalte het maar veroorloofde en verliet vervolgens het tooneel van den strijd, uitgeleide gedaan door een lachbui van Charlotte, in de hoogste tonen, geaccompagneerd door het kelderachtige basgeluid van de brave, dikke negerin, die, met de handen in de heupen gesteund, voor haar fornuis stond te lachen, tot de heldere tranen haar over de zwarte wangen biggelden.

Raffles maakte van deze gelegenheid gebruik, zich uit de voeten te maken, alvorens Charlotte voldoende adem zou hebben geschept, om hem opnieuw aan te spreken.

Hij wendde zijn schreden opnieuw naar de eerste verdieping, trad de slaapkamer weder binnen en hervatte zijn onderzoek, na zich te hebben overtuigd, dat Majefski nog niet was teruggekeerd en hij dus niet overvallen kon worden.

Maar er was iemand anders, die hem tien minuten later overviel, toen hij juist bezig was, op zijn knieën kruipend, met de grootste zorgvuldigheid nogmaals de naden van den parket-

vloer te onderzoeken en de verschillende platen hout, waaruit de vloer was samengesteld.

Die andere was Charlotte, het mooie Fransche kameniertje.

Zij had de deur zachtjes geopend, keek om den hoek en riep verrast uit:

— Mon Dieu, Francis — wat doe je daar toch? Zoek je iets?

— Inderdaad, mademoiselle Charlotte! antwoordde Raffles volkomen bedaard en in het geheel niet verschrikt.

— Heb je dan iets verloren? Je hart soms? vroeg het kameniertje schalks.

— Dat niet, mademoiselle Charlotte! antwoordde Raffles lakoniek. Dat verlies ik niet zoo spoedig. Ik mis een van mijn manchetknoopjes en ik verbeeld mij dat ik het hier heb laten vallen!

— Wil ik meezoeken?

En zonder het antwoord af te wachten, lag zij reeds geknield naast Raffles en hield zich, alsof zij zich gereed maakte, te gaan zoeken, het schelmsche gezichtje schuins naar hem opgeheven en zoo verleidelijk, dat zelfs Raffles een oogenblik de aanvechting kreeg, haar in zijn armen te nemen en een kus te drukken op die volle, roode, lachende lippen.

Het duurde maar een seconde, — een seconde, welke Raffles zich naderhand bitter verweet — toen had hij zich alweder beheerscht en zeide glimlachend:

— Twee zoeken misschien beter dan een, mademoiselle — maar toch niet onder alle omstandigheden!

— Toch waar? vroeg het kamerkatje met een onschuldig gezicht. Wat zijn die omstandigheden dan?

Raffles wilde antwoorden, toen een licht gerucht op de gang zijn aandacht trok.

Hij legde den vinger op de lippen, stond op zonder eenig leven te maken, sloop naar de deur, die op een kier was blijven staan, stak plotseling de hand naar buiten en trok het volgende oogenblik Finch naar binnen, die hem met een vertrokken gelaat en groen van woede aanstaarde.

Het gezicht van Raffles stond ernstig, toen hij, zonder het livreejasje van den bediende los te laten, zeide:

— Luister nu eens goed naar mij, vriend Finch! Ik heb je zooeven maar laten praten en doen, want ik ben een goedmoedig man. Maar van spionnen houd ik niet, weet je? Aan spionnen heb ik een vreeselijken hekel. Waarschuw doe ik nooit meer dan één enkelen keer. Dus luister goed — als ik je nog eenmaal achter mijn rug aantref, zonder je heel goed te hooren, zoodat ik weet dat je er bent — dan zal ik gebruik

maken van de rechterhand, tot een vuist gebald! Kijk eens even naar die hand. Hoe vind je haar? Stevig genoeg, zou ik denken, om er je neus mee plat te slaan, nietwaar? Begrijpen wij elkander goed, mijnheer Finch? Je haalt je dingen in het hoofd, die kant noch wal raken — en dat is jouw zaak. Maar ik verkies niet achterna te worden geloopt — en dat is de mijne! Pak je nu weg, dank het aan de tegenwoordigheid van deze dame, dat ik je niet op deze plaats een pak slaag geef!

Met een behendige beweging liet Raffles den grasgroenen bediende rechtsomkeert maken, vatte hem met de linkerhand in den kraag en met de rechter in de zitting van zijn broek, lichtte hem een weinig van den grond en liet hem zoo, in deze vernederende houding den terugtocht aanvaarden — en zoo kon hij ook niet de leelijke, valsche uitdrukking zien in de oogen van den bediende, dien hij zoo een paar meters voor zich uitdreef, om hem ten slotte los te laten, waarop Finch zich dadelijk uit de voeten maakte.

Maar voor Charlotte scheen de aardigheid er nu toch ook af te zijn.

Zij keek Raffles verwijtend aan en ging pruilend de kamer uit.

Raffles deed zorgvuldig de deur achter haar dicht, wachtte tot hij haar voetstappen niet meer kon hooren en pruttelde voor zich heen:

— Niets zoo lastig als een verliefde vrouw, wanneer men ernstige zaken aan het hoofd heeft — of het moesten er twee zijn!

En hij begon met nieuwen ijver te zoeken, zonder evenwel iets te ontdekken!

En toch was hij er zeker van, dat de kostbaarheden zich in dat vertrek bevonden.

Geen enkele andere kamer was geschikt, om ze te verbergen, en Raffles had ook reeds uit den mond van Charlotte vernomen, dat haar meesteres zich in deze kamer kleedde en bij feestelijke gelegenheden ook haar juweelen aandeed.

Raffles moest het zoeken opgeven, want hij hoorde tamelijk laat in den middag, onverwachts gestommel, dat nader kwam.

Hij sprong snel op, trok zijn buis weder aan, opende de deur en stond in de gang.

Er klonken tamelijk zware voetstappen op de trap en Raffles zag, juist toen hij de deur van een andere kamer opende, schuin tegenover die van de slaapkamer gelegen, het hoofd van graaf Majefski verschijnen, met den hoogen hoed schuin er op geplant en zijn das in wanorde.

Hij keek voorzichtig door de deurreet en zag toen Majefski in zijn geheel verschijnen.

Hij scheen in het beste humeur van de wereld

te zijn en floot, overigens tamelijk valsch, een opgewekt wijsje.

Zijn gelaat was zeer rood en zijn oogen hadden een glazige uitdrukking.

Hij liep een weinig wankelend door de gang, stond voor de slaapkamerdeur stil, opende ze

en trad binnen.

Raffles glimlachte spottend voor zich heen en mompelde toen zachtjes:

— Voor zoover ik verstand van die soort van zaken heb, is mijnheer de graaf Stanislaus Majefski dronken!

HOOFDSTUK VI.

WAAR DE DIAMANTEN ZICH BEVONDEN.

Raffles wachtte een oogenblik, sloop toen weder naar buiten en wilde zijn oog voor het sleutelgat brengen, toen hij bedacht, dat hij toch niets te zien zou krijgen.

Waarschijnlijk was het toeval hem dien morgen gunstig geweest en was het koperen plaatje, dat het sleutelgat moest afsluiten, in zijn bovensten stand blijven staan door het snel openen of sluiten van de deur.

Thans echter was het neergevallen en Raffles herinnerde zich met spijt, dat hij dat zelf gedaan had.

Maar het volgende oogenblik verhelderde zijn gelaat zich weer.

Stanislaus Majefski had namelijk de deur niet in het slot geworpen en zij stond op een zeer smallen kier open.

Raffles duwde er zeer voorzichtig tegen, terwijl hij de kruk vasthield en nu kierde de deur ongeveer een halve hand breed.

Door die reet heen kon hij juist in den grooten spiegel zien, die aan een der wanden hing en van den vloer tot bijna aan de zoldering reikte, en waarin een groot gedeelte van de kamer

zichtbaar was.

Hij luisterde scherp naar de geluiden in het huis, maar beneden bleef alles stil.

Een paar seconden later hoorde hij de hooge sopraan van Charlotte, die in het bediendenvertrek een Fransch liedje zong, blijkbaar onwetend, dat Majefski weder was teruggekeerd.

— Als zij zingt — dan zal die idioot van een Finch wel bij haar zijn! bedacht Raffles — en hij keek met gespannen aandacht naar Majefski, die met onzekere bewegingen zijn hoogen hoed had afgezet en zijn overjas had uitgetrokken.

Zachtjes voor zich heen brommend begon hij opnieuw te zoeken, wierp zich languit op den grond, waarbij hij steunde, alsof de inspanning bijna te groot voor hem was en stak zijn hoofd onder alle meubelen, die daar maar eenigszins voor in aanmerking kwamen.

Hij keerde een paar stoelen onderstboven, om de zitting te onderzoeken, zette ze niet zonder moeite weer neer, liep met stijve beenen naar den kant van de ramen en begon daar op den muur te kloppen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Nog een uur, dan zou hij zich gereed moeten maken, om met de auto Ina Salza uit de lunchroom te gaan halen.

Hij vroeg zich echter met eenige bevreemding af, of zij het wel op prijs zou stellen, wanneer hij haar dezen dronken man kwam presenteren, die over zijn tong viel, terwijl hij halfvloed allerlei verwenschingen uitte aan het adres van zijn minnares.

De zaken, zoo dacht hij, zouden ook wel anders loopen, want hij zou zeker niet aarzelen, onmiddellijk tusschenbeide te komen, wanneer mijnheer de graaf er in mocht slagen de juweelen te ontdekken — iets, waaraan Raffles intusschen sterk meende te moeten twijfelen, nu hij zelf niet geslaagd was.

Maar daarbij had Raffles buiten het toeval gerekend, dat soms zulk een groote rol in 's menschen leven kan vervullen.

Majefski had zijn plaats bij den dam tusschen de beide ramen weder verlaten, waar hij eenigen tijd had stilgestaan, met de handen in de zakken en een mistroostig gelaat.

Hij laveerde met onzekere schreden door het vertrek en bereikte het groote, monumentale bed, dat ongeveer midden in de kamer stond.

Aan het voeteneinde lag, op den gladgewreven parketvloer, een fraaie berenvacht.

Nu is het waarschijnlijk, dat de heer Finch zich dien morgen wat al te zeer beijverd had, om den vloer goed te wassen, want in ieder geval maakte Majefski, toen hij een voet op het kleedje had gezet, een beweging als een pas be-

ginnend schaatsenrijder, wierp zijn andere been hoog in de lucht en zou zoo goed als zeker in zittende houding op den vloer zijn beland, als hij niet wanhopig naar een steunpunt had gegrepen, om zich staande te houden.

Dat steunpunt was de bovenkant van een der beide schotten van het groote, fraai gebeeldhouwde ledikant.

Hij greep woest naar een van de krullen en op hetzelfde oogenblik sprong met een zwak gerucht een smal, lang dekseltje open, hetwelk den bovenkant van het schot had gevormd.

Majefski, die het einde van dat deksel bijna tegen zijn neus had gekregen, stond een oogenblik ver dwaasd toe te kijken, zich vasthoudend aan het schot en zachtjes heen en weer wiegend als een schip, dat op zijn anker rijdt.

Toen mompelde hij voor zich heen:

— Wel, wel, wel!

En het volgende oogenblik dompelde hij zijn hand in de smalle en diepe doos — want iets anders was het dubbele schot eigenlijk niet — en haalde daaruit te voorschijn, niet zonder moeite evenwel, een blikken kistje, dat er juist in paste en dat men aan twee ringen naar boven kon trekken.

— Het ei van Columbus! mompelde Raffles voor zich heen. Men moet er maar opkomen! En ik had er ook wel opgekomen, als het mij niet ontschoten was; wat de bevallige Charlotte mij verhaalde van dat bed, namelijk, dat het een meubelstuk was, hetwelk haar meesteres van stad tot stad meevoerde, omdat zij in geen enkel ander wilde slapen. Een zeer eenvoudige rede- neering had mij wel kunnen doen begrijpen, dat dit monumentale meubel tevens de bergplaats was van de juweelen! Nu, het doet er ook niet meer toe — zij zijn gevonden!

Raffles maakte zich juist tot handelen gereed, hij had zijn hand reeds op de kruk van de deur gelegd, toen hij weerhouden werd door het geluid van lichte voetstappen, die snel naderden.

Een uitroep van ongeduld onderdrukkend, trad hij vlug als de gedachte terug en ging het weinig gebruikte vertrek binnen, waarin hij zich zooeven reeds bevonden had.

Hij liet de deur echter op een kleinen kier staan en nauwelijks was deze deur weder tot rust gekomen, of hij zag tot zijn niet geringe verbazing Ina Salza voorbijgaan en de slaapkamer binnengaan.

— Zij heeft zich dus bedacht? zoo vroeg hij zichzelf verwonderd af. Nu, ik moet zeggen, dat de zaken een keer nemen, dien ik niet had voorzien en die mij ook niet bevalt! Voor den drommel — men houdt zich aan een eenmaal gegeven bevel, Madame!

Misschien zou hij deze alleenspraak nog wel wat hebben voortgezet, als een woedende kreet van Ina Salza het hem niet belet had.

— Betrapt! fluisterde hij voor zich heen. Als dat maar goed afloopt. Ik moet een oogje in het zeil houden — wie weet, waartoe die kerel in staat is!

Hij opende zeer voorzichtig de deur, stak de gang over en kon nu duidelijk ieder woord verstaan, wat daar in de slaapkamer gesproken werd.

En ook hoorde hij het welbekende geluid, te weeg gebracht door het over elkander schuiven van diamanten.

Daarna het open- en dichtklappen van een kistje, het openen van een meubelstuk, waarvan de deur met geweld werd dichtgeworpen en de sidderende stem van Ina Salza, die een schellen klank had en die sprak:

— Ellendeling! Jij wou mij dus bestelen? Ga uit mijn oogen — en dank den hemel, dat ik je niet onmiddellijk aanklaag!

— En de getuigen, mijn hartje? vroeg Majefski op sarrenden toon, die door den plotselingen schrik voor meer dan de helft ontuchtterd scheen te zijn. Waar haal je je getuigen vandaan?

— Ik zeg je toch, dat ik er geen zaak van zal maken — maar ga dan nu ook weg — ik walg van je!

— Weggaan? Neen, mijn hartje — ik denk er niet aan! antwoordde Majefski en Raffles meende een onderdrukten klank van bedreiging in zijn stem te hooren.

— Als je niet direct weggaat, roep ik de bedienden!

— Met den mooien Francis voorop zeker? hernam Majefski op denzelfden sarrenden toon. En als ik je nu eens belette om te roepen, jij helleveeg?

— Zou je durven?

— Daartoe is niet zooveel moed noodig! Je bent alleen — ik ben de sterkere! Geef dadelijk den sleutel van die latafel — en van het kistje! Neem je voor mij in acht — ik ben vandaag tot alles in staat! Ik heb gespeeld — ik heb verloren — en ik moet geld hebben!

— Raak mij niet aan — ik ga gillen!

Maar haar stem klonk reeds onduidelijk, alsof de woorden haar met moeite ontsnapten — alsof een hand op haar mond drukte.

Raffles aarzelde geen minuut meer.

Hij opende de deur en in het volgende oogenblik had hij Majefski achteruit gerukt, die Ina had beetgegrepen, haar bij de keel had gevat en haar met de linkerhand met geweld den mond dicht hield.

Hij geleek op dat oogenblik al zeer weinig op den eleganten graaf, met zijn eenigszins slape- rig gezicht, want zijn trekken hadden op dit oogenblik een uitdrukking van dierlijke woede en waren verwrongen door een misdadige heb- zucht, die zijn oogen in tijgerachtige woede deed fonkelen.

Hij stond nu weder goed op zijn beenen, zoo- als Raffles kon zien en de schrik en de teleur- stelling over het mislukken van zijn plan hadden hem volkomen ontuchtterd.

Hij keek Raffles woedend aan, kwam dreig- end naar hem toe en siste:

— Wat moet jij hier, kerel? Wie heeft je ge- roepen? Pak je dadelijk weg — onbeschaamde vlegel!

— Ik zal weggaan, graaf — maar niet dan nadat gij het vertrek hebt verlaten! antwoordde Raffles volkomen kalm. Ik geloof, dat gij het gewaagd hebt, de hand aan een vrouw te slaan — en dat zal ik nooit dulden!

Half dol van woede deed Majefski een stap op Raffles toe, om zich op hem te werpen, ter- wijl hij een woesten vloek uitte.

Raffles week geen stap terug en hief alleen bliksemsnel zijn beide vuisten op.

En juist toen Majefski wilde toeslaan, trof een van die vuisten hem terzijde van de kaak en hij rolde om en om als een aangeschoten konijn en bleef een oogenblik versuft liggen.

Wit als een doek en sidderend over al haar leden wilde de jonge vrouw een woord van dank stamelen, toen haar oog op het gelaat van Majefski viel.

Zij slaakte een kreet van verbazing en riep met den vinger naar zijn hoofd wijzend:

— Daar — zie daar eens!

Raffles trad naderbij, bukte zich — gaf een ruk en hield een goed nagemaakte pruik van zwart haar in de hand, die den reeds kaal en grijs wordenden schedel van den juweelendief had bedekt.

— Een pruik! zeide Raffles lakoniek, terwijl hij het ding tusschen zijn vingers heen en weer deed schommelen. Wat wenscht Madame dat er nu moet gebeuren?

— Ik — ik weet het niet! antwoordde de jonge vrouw met bevende stem. Ik zou het vree- selijk vinden om de politie er in te mengen.

— Het is inderdaad een soort reclame, Ma- dame, die zelfs voor een filmdiva wel een weinig al te onbeschaamd is! meende Raffles, met een fijn glimlachje. Er zijn zekere grenzen, die men niet straffeloos overschrijdt. Die man is in ieder geval twee maanden uw — uw verloofde ge- weest en ik kan mij voorstellen, dat gij er niet

aan hecht in een openbare rechtszitting tegen hem te getuigen!

— Zorg dat hij weggaat — dat is alles wat ik verlang! hernam Ina met onzekere stem. Laat hij zich elders doen opknoopen!

Op dat oogenblik kwam Majefski weder tot zichzelf en richtte zich, nog half duizelig, op.

Raffles trad een stap op hem toe en zeide op bevelenden, barschen toon:

— Sta op en pak je weg, schelm! De titel graaf komt je natuurlijk niet toe! En wees blij, dat je er zoo afkomt! Foei, de hand op te heffen tegen een jonge en mooie vrouw! En laat je hier niet meer zien, of het loopt slecht met je af! Dit alles deel ik je mede uit naam van Madame!

Als een geslagen hond was de vernederde juweelendief naar de deur geslopen.

Toen hij die bijna bereikt had, riep Raffles hem terug met de woorden:

Stop! Je vergeet iets! Hier — je hoofddeksele, je fraaie, zwartglanzende krullen!

Majefski tastte snel naar zijn hoofd, wierp Raffles een blik van woesten haat toe en ving toen de pruik op, welke deze hem toewierp.

Hij was op dat oogenblik zeker zoo nuchter als men van den matigsten mensch maar kan eischen.

Zonder éen woord te spreken, met gebukt hoofd, ging hij de kamer uit, na de pruik met een woeste beweging weder te hebben opgezet en Raffles bleef met Ina Salza alleen.

Hij liet zijn blikken even vluchtig door het vertrek gaan.

Zou hij thans zijn slag slaan?

Neen, dat denkbeeld verwierp hij dadelijk verre!

Het zou al van zeer slechten smaak getuigen, zich thans van de juweelen meester te maken, nu hij juist de jonge vrouw beschermd had tegen den overval van een laaghartigen schavuit, die twee maanden lang liefde had gehuicheld, teneinde haar des te beter te kunnen bestellen.

Hij wist overigens ook niet, hoe hij thans de juweelen in zijn bezit zou kunnen krijgen zonder zelf tot geweld over te gaan en daaraan dacht hij geen seconde.

Ina bleef eenigen tijd onbewegelijk op dezelfde plaats staan, tot er niets meer van den vertrekkenden bedrieger gehoord werd en kwam toen met uitgestrekte handen en schitterende oogen op Raffles toe, terwijl zij met bevende stem sprak:

— Ik weet niet hoe ik je moet bedanken, Francis, voor je ridderlijke tusschenkomst!

Maar Raffles was snel een paar stappen ach-

teruit gegaan en zeide koeltjes:

— Het heeft niets om het lijf, Madame! Ieder ander zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan! Ik hoorde toevallig het luide stemmenrumoer en het was mijn plicht dien man neer te slaan.

De jonge vrouw keek hem onderzoekend aan, scheen en weinig teleurgesteld en vroeg toen haperend:

— Heb je . . . heb je gehoord, waarover het ging?

— Dergelijke dingen raken mij niet, Madame! antwoordde Raffles.

— Maar — je moet toch begrepen hebben waarom hij mij overviel?

— Zeker, ik denk — om u te bestelen! antwoordde Raffles kortaf. Een andere reden kan ik er niet voor vinden.

Hij zag hoe de blikken van de jonge vrouw voor een kort oogenblik naar het schot van het monumentale bed gingen, waarvan zij het dekselele aanstonds weder gesloten had, maar hij hield zich alsof hij niets had opgemerkt, en vroeg met de toonlooze stem van een gedresseerd ondergeschikte:

— Heeft Madame nog iets te bevelen?

— Of ik iets te bevelen heb? barstte de jonge vrouw op hartstochtelijken toon uit. Ik zou je willen bevelen, om dien toon van ondergeschiktheid te laten varen! Begrijp je dan niet, dat ik je misschien mijn leven verschuldigd ben?

— Zoover zou het niet gekomen zijn, Madame! hernam Raffles koeltjes.

Ina kwam vlak voor hem staan, met de handen in de zijde gesteund, en vroeg, haar oogen in de zijne:

— Je wilt dus volstrekt niet, dat ik een verplichting aan je heb? Je wilt niet dat ik je mijn dankbaarheid betoon?

— Dat is werkelijk niet noodzakelijk, Madame! antwoordde Raffles met een afwerende beweging. Ik herhaal u nogmaals, dat een man, die dezen naam werkelijk verdient, juist zoo zou hebben gehandeld, wanneer hij in mijn geval zou hebben verkeerd. Ik had toch niet kunnen toelaten, dat die onverlaat u de keel dichtkneep, nietwaar?

Ina keek hem een oogenblik strak aan en zeide toen kortaf:

— Dat is zoo. Je hebt gelijk, Francis. Ieder ander zou hetzelfde hebben gedaan. Laten wij er dus niet meer over spreken. Is de auto gereed? Ik was vroeger thuis gekomen, omdat mijn vriendin wat onwel werd, en veel vroeger naar huis terugkeerde dan haar plan was. Ik wilde nu in de stad gaan dineeren.

Raffles maakte een buiging en begaf zich naar de deur.

Een korte uitroep deed hem nogmaals omzien.

Ina stond in het midden van het vertrek, met de eene hand nog altijd in de heup gesteund, terwijl zij zich met de andere langzaam langs het voorhoofd wreef.

— Mevrouw riep mij?

— Zeg eens — maak je al vorderingen in de genegenheid van mijn kamenier? Zij heeft den mond vol van je!

— Als u mademoiselle Charlotte bedoelt, Madame, dan vrees ik, ontkennend te moeten antwoorden! zeide Raffles afgemeten. Ik heb er trouwens niet in het bijzonder op gelet — kameniers hebben altijd weinig aantrekkingskracht op mij uitgeoefend!

— Je hebt het zeker altijd hooger gezocht?

— Madame, de bescheidenheid van een man van eer verbiedt mij...

— Stil maar! Ik wil je je hartsgeheimen niet afvragen! viel Ina hem in de rede. Dus niets tusschen jou en Charlotte?

— Niets, Madame! Verlangt Madame nog iets?

— N...een! Neen, Francis! Madame verlangt voorloopig niets meer! Over tien minuten met de auto voor, als ik je verzoeken mag!

Raffles boog zwijgend en ging heen.

De deur viel achter hem dicht.

En wel vijf minuten staaarde Ina naar de dichte deur, liet een kort lachje hooren, en zeide zachtjes, half in gedachten:

— Jaloersch op mijn kamenier! Ina, Ina — het is wel ver met je gekomen!

HOOFDSTUK VII.

LIEFDE IN HET SPEL.

Raffles was een man van de klok en juist tien minuten later stond hij met den prachtigen, nieuwen Renault voor de deur van de villa.

Hij behoefde slechts even te wachten, toen verscheen Ina aan de deur.

Zij zag er inderdaad bevallig uit, met haar langen avondmantel om.

Raffles zag dat zij een citybag in de hand hield en vroeg zich reeds af, of zij misschien op reis zou willen gaan.

Maar reeds stond zij naast hem en zeide op zachten toon:

— Rijd naar een bank, Francis! Ik heb hier mijn juweelen bij mij! Ik ga ze tijdelijk ergens brengen, waar ze veiliger zijn dan in mijn slaapkamer! Hij mocht eens terugkomen! Vind je het geen goed plan?

Nu vond Raffles het plan uit den aard der zaak zoo slecht als maar mogelijk was, maar hij plooidde zijn gelaat tot een onderdanigen glimlach en verklaarde dat hij zelden zulk een uitstekend plan uit den mond van een vrouw had gehoord.

— Zij maakt het mij drommels lastig, mompelde hij voor zich heen. Ik kan toch bezwaarlijk, zoo zonder eenige voorbereidingen, met

haar naar een eenzame plek rijden en haar daar berooven als de eerste de beste boef. Dat zou weinig stroken met mijn beginselen — en het wordt nog onmogelijker gemaakt door de omstandigheid, dat ze mij op het oogenblik vertrouwt! Het begint er naar uit te zien, alsof ik mij bezondigd heb aan het verknoeien van kostbaren tijd! Alles door de schuld van dien kaalhoofdigen beschonken ellendeling! Als ik hem nog eens tusschen de vingers mocht krijgen — laat hij zich dan voor mij in acht nemen!

Ina Salza was reeds om den wagen heengegeloopen en kwam weder naast Raffles zitten.

— Pardon, madame, zei deze met een kleine beweging van schrik. Ik moet er madame op wijzen, dat de duisternis begint te vallen en dat het toch waarlijk geen pas geeft, dat madame —

— Pas of geen pas! viel Ina hem lachend in de rede. Ik zit hier graag — en bovendien zijn mijn juweelen nu veiliger, nu ik dicht naast je zit! Ik weet dat jij me zult beschermen als men ze mij wil ontnemen!

Raffles bekende zichzelf naderhand, dat hij zich zelden zoo onbehagelijk had gevoeld als bij het vernemen van die woorden, die spraken van een bijna naïef vertrouwen.

Want kort en goed — hij was toch pas een dag in dienst van de filmdiva en zij had volstrekt geen reden, om hem zoo bijzonder hoog te stellen, of het moest dan zijn om de simpele reden, dat hij haar tegen den aanval van dien bruto beschermd had.

En daarbij keek zij hem met haar groote, glanzende oogen zoo vreemd aan, zoo veelbetekenend, dat Raffles op hetzelfde oogenblik een geheim onthuld werd, dat hem nog meer deed ontstellen en dat hij liever in het geheel niet gekend had.

Hij mompelde iets, dat desnoods voor een toestemming kon worden gehouden en bracht de auto in beweging.

Plichtgetrouw hield hij stil voor de eerste de beste groote en vertrouwbare bank — maar hij behoefde nauwelijks enkele minuten te wachten, want zooals hij wel gedacht had, keerde Ina bijna dadelijk weder terug, na te hebben aangescheld, met de teleurstellende mededeeling, dat de bank reeds vele uren gesloten was en dat er geen zaken meer werden gedaan.

— Wat nu? vroeg zij, terwijl zij Raffles onderzoekend aanzag. Kun je mij geen raad geven, Francis?

— Dat noem ik bij den duivel te biecht gaan! mompelde Raffles zachtjes voor zich heen.

En luid antwoordde hij:

— De vraag is moeilijk te beantwoorden, madame! Ik wist wel bijna vooruit, dat u op dit oogenblik bijna geen enkele bank geopend zoudt vinden. Ook de Bank van Engeland is reeds lang gesloten. Wilt u het niet bij een juwelier probeeren?

— Dat is een goed denkbeeld! riep Ina uit. Kent ge er een?

— Ik ken er verscheidene, madame! Wij zullen ons dan echter moeten haasten, want verreweg de meesten hunner hebben hun zaken op dit uur reeds gesloten!

— Ik wist wel, dat je me zoudt kunnen helpen en raad geven! riep Ina uit, terwijl zij weder dicht naast hem schoof, de kleine handen om het hengsel van de citybag geklemd.

— De drommel hale alle sentimenteele en onpractische vrouwen! bromde Raffles! Zij stuurt mijn heele plan in de war, met haar onzinnig vertrouwen in mijn eerlijkheid! En mijn armen, mijn beklagenswaardige stumperds in de hongerwijken van Londen — vergeet zij die dan geheel en al? Zij maakt het mij deksels lastig en ik weet niet hoe ik mij met eere uit deze geheele geschiedenis moet redden!

Zoo snel de wagen wilde loopen, zonder nochtans in botsing te komen met een strengen verkeersagent, reed Raffles naar het Strand,

waar naar hij meende, misschien nog wel een juwelierszaak geopend zou zijn — ofschoon hij het betwijfelde.

En zijn vrees werd al spoedig bewaarheid.

Hij reed het Strand eenmaal in zijne geheele lengte op en neer — maar de luiken waren overal reeds voor de winkels en hij wist wel dat hij geen pogingen behoefde te doen, desondanks te trachten, een der winkeliers te spreken te krijgen, althans over zaken.

Hij maakte gebruik van een oogenblik, dat de auto op bevel van een verkeersagent moest stilstaan, om Ina mede te deelen, dat zij te laat waren en dat het niet mogelijk zou zijn, de juweelen thans nog aan een juwelier toe te vertrouwen.

— Maar wat moet ik er dan mee aanvangen? vroeg de jonge vrouw, met een verschrikten blik op de kostbare lederen tasch.

— Ik kan u niet anders raden, madame, dan de juweelen in uw eigen villa zoo goed mogelijk weg te bergen! gaf Raffles ten antwoord. U hebt toch zeker wel een brandkast?

— Die heb ik juist niet!

— Dan zou ik u willen raden, in een hotel te gaan en dan de juweelen te laten sluiten in de safe, daar zijn ze waarschijnlijk volkomen veilig!

Ina keek Raffles een oogenblik van terzijde aan en zeide toen vlug:

— In een hotel? Neen! Ik wil in mijn eigen huis slapen.

— Dan blijft er niets anders over, dan ze daar weer heen te brengen, madame!

— En — als die schurk in den loop van den avond terugkomt?

— Hij zal wel verstandiger zijn! Dat zou al te gevaarlijk zijn! Gij kunt immers aan uw bedienden last geven, hem tot geen prijs meer binnen te laten — en als hij vannacht komt — nu, dan zal hij goed ontvangen worden!

Ina scheen nog een oogenblik na te denken en zeide toen:

— Maar — ik kan toch niet den geheelen avond met die tasch met juweelen blijven rondloopen?

— Mag ik vragen wat de plannen van madame waren geweest — wanneer niet dat betreurenswaardig incident met dien bedrieger tuschenbeide ware gekomen?

— Wel — de afspraak was, dat wij ergens zouden gaan dineeren en dan te zamen naar een circus of een variété zouden gaan.

— Dan moet ik u toegeven, dat het wel wat lastig en vooral gevaarlijk zou zijn, daarheen die tasch met juweelen mede te nemen!

De wagen moest op dat oogenblik verder

rijden en pas een mijl verder had Raffles gelegenheid om er aan toe te voegen:

— Zij zijn zeker van hooge waarde.

— Waar spreek je over? vroeg de jonge vrouw, die in gedachten verdiept had gezeten.

— Waarover zou ik anders spreken, madame dan over uw juweelen! merkte Raffles op, met een blik op de kostbare tasch.

— Heel wat! antwoordde de filmdiva glimlachend. Ik geloof niet, Francis, dat je in je geheele leven ook maar het duizendste gedeelte van de waarde van die juweelen bijeen hebt gezien!

Thans was het de beurt van Raffles om stilletjes voor zich heen te glimlachen en hij antwoordde op nederigen toon:

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik, madame! Mag ik weten, wat thans uw voornemen is? U wilt toch zeker niet dat ik u den geheelen avond door Londen blijf rondrijden, al is het schouwspel voor een vreemdelinge zeker belangwekkend genoeg!

— Ik denk er niet aan, antwoordde Ina Salza lachend. Weet je wat — ik begin honger te krijgen — rijd mij maar naar een goed restaurant, kom mij daar een uur later halen, dan zal ik de tasch zoolang in bewaring geven aan den gérant — of haar desnoods bij mij houden.

— Dan kan ik u slechts den raad geven, madame, er goed op te passen! antwoordde Raffles en weer moest hij voor zich heen glimlachen, bij het denkbeeld, dat hij, Raffles, dien raad gaf aan een vrouw, die hij voornemens was te bestelen.

Hij handelde echter volgens haar wensch, zette haar af aan een voornaam restaurant, zag haar in de prachtige eetzaal verdwijnen en dadelijk op den deftigen gérant toegaan en reed toen weg, om de auto ergens te gaan stallen en zelf ergens zijn honger te gaan stillen, die zeker niet geringer was dan die van zijn tijdelijke meesteres.

Het was reeds bij negenen, toen hij met de auto weder stilstond voor de deur van het restaurant en een oogenblik daarna trad Ina Salza naar buiten.

Zijn eerste blik gold niet haar, maar wel de citybag, die de kostbare juweelen bevatte en die hij tot zijn geruststelling nog in haar hand zag.

Hij tikte eerbiedig aan de klep van zijn pet en vroeg:

— Heeft madame zich al overtuigd, dat de juweelen nog in de tasch zijn?

Er vloog een verschrikte uitdrukking over het levendig gelaat van de filmdiva en zij opende snel de tasch met het kleine sleuteltje, dat zij daartoe uit haar beurs nam.

Zij wierp er even een blik in, dompelde er haar slanke, beringde vingers in en zeide toen zachtjes:

— Allés is er nog! Gij hebt mij waarlijk aan het schrikken gemaakt! Ik heb mij daarbinnen ook geen oogenblik gerust gevoeld en het eten smaakte mij niet!

— Dat is de schaduwzijde van den rijkdom, madame!

— Zoo, zoo, ben jij een wijsgeer? vroeg Ina lachend, terwijl zij haren chauffeur met hoogopgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Nu en dan, madame — maar gewoonlijk slechts in mijn eigen vrijen tijd!

Intusschen had ik wel zoo verstandig gedaan en mij die angstige onrust kunnen besparen, als ik jou aanstonds met de juweelen naar huis had gezonden!

— Mij? riep Raffles bijna verschrikt uit.

— Natuurlijk! Ik geloof toch wel, dat ik je kan vertrouwen?

Raffles beet zich een oogenblik op de lippen en zijn wenkbrauwen fronsten zich.

Hij voelde een oogenblik een zeer onaangename gewaarwording in de streek van de maagkuil — alsof daar iets zwaars zat dat hem hinderde.

— Ik wilde dat ze wat minder vertrouwend was! Voor den drommel — zij zal nog al mijn voornemens in de war sturen! bromde Raffles voor zich heen. Hoe kan men met goed fatsoen een vrouw bestelen, die in staat is, haar juweelen mede te geven aan een chauffeur, die een dag in haar dienst is, alleen omdat hij goede getuigschriften laat zien?

Die overdenking duurde maar een seconde en er werd een einde aan gemaakt door een strengen politieagent, die kwam toelopen en hem op brommerigen toon sarcastisch de vraag stelde of hij soms voornemens was, daar ter plaatse te kampeeren en of hij daarvoor vergunning had.

Raffles antwoordde met een geestigheid, zooals men die uit den mond der Londensche chauffeurs menigmaal verneemt. Ina stapte vlug in en beval:

— Rijd nu maar naar huis! Ik heb weinig lust om nog iets anders te doen! Het is toch zeker wel een uur voor wij er zijn, nietwaar?

— Op z'n minst, madame!

En de auto reed weg.

Vijf kwartier later hield het fraaie voertuig weder stil voor de kleine villa en Ina Salza stapte uit.

Zij scheen een oogenblik te aarzelen, wendde Raffles toen eensklaps haar gelaat toe, keek hem vol in het gezicht en zeide:

— Kom, als je de auto gestald hebt, in mijn kamer. Ik heb je nog instructies te geven.

Raffles boog zwijgend en reed weg.

Ina keek hem in de halve duisternis na, tot de wagen om den hoek verdwenen was en zeide zachtjes:

— Chauffeur — hij? Eerder een prins! Ja, waarlijk — een prins uit een sprookje! vergelijk daarbij eens dien ellendeling met zijn pruik, zijn zoete odeurtjes, zijn verwijfde manieren! En nog een schelm, een bedrieger, een dief op den koop toe! Hoe zat hij aan het stuur, — alsof de auto hem en niet mij behoorde! En zijn oogen — zijn koele, bevelende, klare oogen!

En nog denkend aan die grijze oogen, ging zij het huis binnen.

Zij bracht de tasch weder naar haar slaapkamer, deed de juweelen in het ijzeren kistje en sloot dit weder zorgvuldig weg in de latafel, die zij eveneens afsloot, waarvan zij de sleutels in een ander taschje verborg en dat in een wandkast legde.

Zij ontdeed zich daarop pas van hoed en mantel, bekeek zich in den spiegel, rekte haar prachtige gestalte zoo lang mogelijk uit en neuriede zachtjes wat voor zich heen.

Toen lachte zij haar spiegelbeeld toe, streek even de hand door het krullende haar, verliet haar slaapkamer en ging haar boudoir binnen, dat er juist tegenover was gelegen aan de andere zijde van de gang.

Zij ontstak slechts de groote tafellamp, met een rood zijden kap, waardoor een geheimzinnig licht in de kamer viel, bedacht zich eensklaps weer, sprong op, ging naar haar slaapkamer terug.

Zij had reden om zich zelve in den grooten spiegel trotsch toe te lachen — want zij was zeker verleidelijk schoon.

Daarop keerde zij terug, wierp zich languit op een sofa, greep een boek en wachtte.

Lang duurde dit niet, want een paar minuten daarna werd er op de deur geklopt en de gewaande chauffeur trad binnen, kaarsrecht, stil, ernstig als altijd.

Hij bleef bij de deur staan en zeide:

— Madame beveelt?

— Ik beveel op het oogenblik nog niets, Francis! antwoordde Ina en haar lach ontblootte haar schitterend witte tanden. Ik wilde alleen maar eens met je praten, omdat ik vind, dat je eigenlijk tot iets beters geschikt bent, dan tot het beroep, dat je nu uitoefent!

— Het is een eerlijk en een goed beroep, Madame!

— De hemel bewaar mij, dat ik het zou ontkennen, Francis! riep Ina uit. Maar er zijn

betere dingen! Ik heb je eens goed gadeslagen — je bent geknipt voor de film!

— Mijn eerezucht gaat daarheen toch niet uit, Madame! zeide Raffles kalm.

Ina richtte zich uit haar liggende houding op en riep op levendigen toon:

— Maar dat moet zij juist well! Bedenk eens dat je er rijk mede kunt worden! Er zijn er wel minderen dan jij tot grootheid geraakt in het vak!

— Men moet er voor kunnen comediespelen, Madame!

— Nonsens! Men moet er groot en knap, en sterk voor zijn — en oogen hebben zooals jij, dat is de hoofdzaak! Comediespelen voor de film? Larie, mijn waarde! De slechtste tooneel-speelsters worden dikwijls de beste filmartisten! Ik zelf dan? Wat ben ik geweest!

— Zeker... een uitzondering, Madame!

— Dan kun jij het ook worden!

De jonge vrouw was opgesprongen en kwam nu dicht naast hem staan, hem over haar schouder heen aanziende.

Haar oogen lonkten en lokten en de geur, die van haar prachtig haar leek op te stijgen, zou zeker iederen anderen man aanstonds tot haren slaaf hebben gemaakt.

Maar Raffles had volstrekt geen lust om op dat tijdstip die rol te vervullen en zijn stem bleef ook volkomen koel, toen hij hernam:

— Ik geloof, dat ik daar volkomen uit den toon zou vallen, Madame!

— Je vergist je! Je kunt mij gelooven als ik je zeg, dat je een schitterende toekomst zou wachten! Denk je soms, dat ik er geen verstand van heb? Ga toch eens na, welk een leven je zou wachten! Ik zou je wel weten te introduceeren, je zoudt aan mijn troep kunnen komen, je zoudt niet alleen naar het uiterlijk, maar werkelijk een heer zijn, je zoudt mijns gelijke worden en dan...

Haar oogen spraken nu een taal, die onmogelijk kon worden misverstaan.

Zij had haar kleine hand op den krachtigen schouder van Raffles gelegd en hij voelde hoe die hand trilde, en niemand kan zeggen, waartoe dit alles ondanks den vasten wil van Raffles zou hebben geleid, als er op dit oogenblik niet op de deur was geklopt, die het volgende oogenblik geopend werd.

Charlotte stond op den drempel.

Haar mooi gezichtje was bleek en haar donkere oogen schenen Raffles verwijtend aan te zien.

Ina had zich snel van Raffles afgewend en zij kon haar toorn en ongeduld slechts moeilijk verbergen, toen zij kortaf vroeg:

— Wat is er, Charlotte? Wat wil je?

— Ik — ik dacht dat Madame gescheld had! zeide het meisje met zachte stem.

Ina keek haar zwijgend aan en toen gingen haar blikken langzaam naar den chauffeur, die daar recht opgericht stond, zijn ernstig, krachtig geteekend gelaat beschenen door den rooden gloed van de lamp.

Toen zeide zij langzaam:

— Ja — ik heb gescheld! Ik heb wat hoofd-

pijn, Charlotte — ik wilde vroeg naar bed gaan.

— Zal Madame soupeeren?

— Soupeeren? Neen, nu niet. Ik heb laat gedineerd. En dan — alleen soupeeren is niet naar mijn smaak!

— Heeft Madame nog iets te zeggen? vroeg Raffles onverstoort kalm.

— Iets te zeggen? Neen — nu niet! Misschien — misschien morgen!

HOOFDSTUK VIII.

HET SPEL IS UIT.

Omstreeks half twaalf waren alle bewoners van de fraaie villa in diepe rust gedompeld — dat moest althans verondersteld worden, want meesteres en bedienden hadden zich naar hunne slaapvertrekken teruggetrokken.

En toch zou het later blijken, dat er dien nacht geen levende ziel in het huis ook maar een oogenblik geslapen had.

Raffles zou zeker de eerste zijn geweest, die inderdaad zou zijn ingeslapen, wanneer hij niet was wakker gehouden door de vrees, dat Stanislaus Majefski, of hoe de kerel dan ook mocht heeten, nog dienzelfden nacht zou terugkeeren, om zijn misslag van dien middag goed te maken en zich de juweelen toe te eigenen.

De man leek hem in staat, in het ergste geval tot geweld zijn toevlucht te nemen en dat wilde Raffles tot iederen prijs voorkomen.

Hij lag dus klaar wakker op het kleine ledikant, luisterend naar de geluiden binnenshuis en ook daarbuiten.

Het was een stille zomernacht en slechts gedempt klonken de geruchten uit de binnenstad

tot hier door.

Hij had zich slechts gedeeltelijk ontkleed, om dadelijk bij de hand te kunnen zijn.

Men had hem een dakkamertje toegewezen, eenvoudig, maar niet zonder behagelijkheid gemeubeld en dat een enkel raam had, in het schuine dak aangebracht.

Hij had opgemerkt, toen hij binnenkwam, dat er in de smalle vensterbank thans vier of vijf potten met bloeiende planten stonden, die hij zeker was niet te hebben gezien, toen hij er voor het eerst kwam.

Dat was waarschijnlijk het werk geweest van de kleine Charlotte, zoo bedacht hij met een flauwen glimlach.

Hij lag met wijd geopende oogen, met de handen gekruist onder het hoofd, naar buiten te staren, in den donkeren nacht en zijn gedachten waren niet van de aangenaamste.

Hij had zijn tijd verbeuzeld, want hij gevoelde in zijn hart, dat het hem onder de gegeven omstandigheden onmogelijk zou zijn, Ina Salza van haar juweelen te berooven.

Zij had hem vertrouwd — zij had hem uit eigen beweging hare juweelen willen medegeven! Hij had haar ook bevrijd van dien schurk van een Majefski, zij had hem vriendschappelijk behandeld, zij had hem willen bevoordeelen en voor zijn toekomst willen zorgen!

Het is waar, dat ze hiertoe voornamelijk bewogen werd door een teeder gevoel, dat Raffles wel had moeten opmerken, als hij niet met blindheid geslagen was, maar toch — hij kon er niet aan denken, onder de gegeven omstandigheden een vrouw te bestellen, die haar vertrouwen in hem had gesteld.

En dan — hij had zich haar voorgesteld als een zelfzuchtige, koudhartige vrouw en hij had in den loop van dienzelfden dag nog gezien hoe zij tot twee malen toe een rijke gift schonk aan een armen, haveloozen kerel, die met hongerige oogen naar den prachtigen wagen had gekeken.

Neen, hij zou het niet doen, nu niet en waarschijnlijk nooit en hij dacht er aan, dat hij evengoed vannacht nog als morgen kon heengaan, als een schooljongen, die wordt weggestuurd, omdat hij zijn les niet kent!

Hij kon ongeveer anderhalf uur zoo gelegen hebben, toen hij plotseling half overeind kwam, op zijn elleboog steunde en aandachtig luisterde.

Zijn scherp oor had ergens in het huis een zacht geluid opgevangen, waarvan de aard niet te miskennen viel — er werd heel voorzichtig een deur geopend.

— Zou hij waarachtig toch de brutaliteit hebben gehad? mompelde Raffles voor zich heen.

Hij stond op, trok snel zijn livreejas aan, vervolgens zijn schoenen en ten slotte de gummi overschoenen, welke hij vlug uit zijn kleine tasch had gehaald.

Hij liet ook zijn browning in zijn zak glijden, trok heel langzaam en voorzichtig de knarsende grendels van zijn deur terug, die meer geluid veroorzaakten dan hij wel gewenscht had en stond nu op den duisteren zolder, die slechts flauw verlicht werd door een kleine elektrische lamp in een melkglazen kom, dichtbij de zoldering.

Hij sloop naar de trap, bleef daar opnieuw luisteren en begon haar toen onhoorbaar als een kat af te dalen.

Halverwege stond hij even stil, omdat hij zich verbeeldde, op den zolder met groote behoedzaamheid opnieuw een deur te hebben hooren openen.

Toen alles echter stil bleef, zette hij zijn weg voort en liep voorzichtig over het portaal van de tweede verdieping, waarop verscheidene gangen uitkwamen.

Hij stond opnieuw stil om te luisteren en nu

hoorde hij duidelijk een zwak gerucht uit de slaapkamer van Ina komen.

— Natuurlijk — de schelm heeft gelegenheid genoeg gehad, van alle sleutels hier in huis duplicaten te maken! fluisterde Raffles voor zich heen. Het moet hem al heel weinig moeite gekost hebben, hier binnen te dringen.

Hij sloop behoedzaam voort, tot hij de deur van de slaapkamer bereikt had en legde zijn hand op de kruk.

De deur was echter van binnen gesloten.

Daarachter hoorde hij nu zeer duidelijk eenig gestommel en het gekras van metaal over metaal.

— Waarom schreeuwt zij niet? Zou hij haar bewusteloos gemaakt hebben, of — — ?

Raffles bedacht zich niet.

Hij ging naar de volgende deur, die van de badkamer, die eveneens op slot was, haalde zijn fijne loopers te voorschijn en nog geen halve minuut later sprong de schoot van het slot terug en Raffles trad binnen.

Hij ijlde de badkamer door en wierp de tusschendeur open.

In een oogwenk had hij het geheele tooneel overzien.

Op het bed, waarvan alle dekens en lakens waren afgegleden, als na een worsteling, lag Ina Salza, de haren los, met verwilderde oogen, een doek om den mond gebonden en de armen met een stevig touw op den rug samen gebonden.

Het fijne, batisten nachthemd vertoonde dicht bij den hals eenige kleine bloeddruppels.

Zij was doodsbleek, maar schijnbaar volkomen bij kennis.

Stanislaus Majefski stond ongeveer in het midden van de kamer, met een revolver in de vuist, die hij op Raffles gericht hield.

Hij had klaarblijkelijk het terugspringen van het slot gehoord.

De latafel was opengebrouwen en het ijzeren kistje met de juweelen stond reeds op het kleine tafeltje.

Het raam van het balcon stond open en daarvoor was de schurk waarschijnlijk naar binnen geklauterd.

Hij keek Raffles strak aan en beval op schorren toon:

— Tracht niet je te verweren, of ik schiet je neer! Handen op en ga daar in dien hoek staan!

Hij nam het kistje onder den linkerarm en terwijl Raffles langzaam de handen opstak en naar de hem aangewezen plaats ging, retireerde hij naar het balcon, steeds het wapen op Raffles gevestigd.

Maar de Gentleman-Inbreker dacht er niet aan, zich gewonnen te geven.

Langzaam met opgestoken handen voortlopend, passeerde hij een der zware, fraai-vergulde stoelen.

En eensklaps, snel als de gedachte, hief hij zijn voet op, en joeg dien stoel met zooveel snelheid en kracht met een flinken schop tegen de beenen van Majefski, dat deze wel een oogenblik zijn evenwicht moest verliezen en de revolver uit haar richting bracht.

Het duurde slechts een oogenblik, maar het was voor Raffles ruimschoots voldoende.

Met een sprong als van een tijger was hij bij Majefski, en met een geweldigen vuistslag velde hij hem neer.

Het kistje viel kletterend op den grond.

Raffles raapte het op, zette het weder in de kast, ontnam Majefski zijn revolver en snelde toen naar Ina, om haar van haar koorden en den doek om den mond te bevrijden.

En nauwelijks kon zij spreken, nauwelijks zich weder bewegen, of zij sloeg haar armen met kracht om zijn hals, trok zijn hoofd met onweerstaanbaar geweld naar zich toe en kuste hem op den mond, terwijl zij met tranen in de oogen stamelde:

— Ik dank je — — — ik dank je — — — ik heb je lief, Francis — ik heb je lief!

Niet zonder moeite maakte Raffles zich weder uit haar omhelzing los, en zijn stem beefde eenigszins, toen hij zeide:

— U moet dat niet doen, Madame! U doet er verkeerd aan, ik zweer het u! Laat mij eerst dien schurk onschadelijk maken — hij zal zijn straf niet ontgaan!

En met dezelfde koorden, waarmede Majefski zijn voormalige minnares de armen gebonden had, maakte Raffles hem nu verdere bewegingen onmogelijk, droeg hem toen zonder eenige inspanning naar de rustbank en wierp hem daar als een ouden zak op neder.

Toen kwam hij langzaam weder naar het bed terug, reikte Ina de peignoir toe, die zij achteloos over een stoelleuning had geworpen en wachtte met gekruiste armen.

Toen voelde hij een kleine, trillende hand op zijn arm, en een fluisterende stem smeekte:

— Wil je mijn dank niet aanvaarden, Francis?

— Ik verdien hem niet, Madame! antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zeg je daar? Je hebt tot twee malen toe mijn juweelen gered, en mij nu uit de klauwen van dien ellendeling bevrijd? En je zoudt mijn dank niet verdienen!

— Neen, Madame — dat herhaal ik! Ik — ben niet degeen voor wien ge mij hebt gezien!

— Dat heb ik immers wel vermoed, Francis! Je bent geen chauffeur — je bent een prins — een prins uit een sprookje! riep Ina half lachend, half weenend.

— Dat geloof ik haast niet, Madame! hernam Raffles met een bitter lachje. Ik — ik verzoek u om mij zoo aanstonds te laten heengaan, zoodra ik dien kerel aan de politie zal hebben overgeleverd! Ik zal dadelijk telefoneeren — binnen tien minuten kunt u van ons beiden verlost zijn!

— Maar ik wil niet van je verlost zijn! Ik denk er niet aan je weg te zenden! riep Ina op heftigen toon. Moet ik mij dan voor je vernederen? Wil je niet begrijpen?

— Ik begrijp het integendeel maar al te goed, Madame — en daarom juist moet ik weg!

— Je veracht mij dus? stamelde Ina, doodsbleek.

— Verre vandaar, Madame! riep Raffles op levendigen toon! Alleen — wat u wilt, is onmogelijk! Gij zijt schoon en iedere man zou zich in de hoogste mate onderscheiden achten door uw vriendschap. Maar ik kan en mag die niet aanvaarden. En daarom — laat mij morgen aanstonds vertrekken, of liever nog vannacht!

— Maar waarom dan toch? vroeg Ina op smeekenden toon, en met gevouwen handen. Heb ik je ergens mee beledigd? Bevalt je hier iets niet? Zeg het — en het zal veranderd worden!

— Dat is het niet, Madame! O, waarom dwingt u mij, de reden te noemen!

— Ik wil die reden weten! Je martelt mij, als je mij die niet mededeelt!

— Welnu, Madame — de juweelen, die ik tot twee malen voor u gered heb — die juweelen had ik zelf willen stelen! Daartoe slechts ben ik in uw dienst getreden. Ik heet niet Francis. Ik ben John Raffles — — —

Ina week terug, alsof zij een slag op het hoofd had gekregen, duizelend en bleeker dan een laken en staarde Raffles aan, alsof zij een geest zag.

— De telefoon staat onder het bereik van uw hand! zeide Raffles zacht.

Maar Ina had zich op een stoel laten vallen, bedekte het gelaat met de handen en steunde:

— D . . . dat is te veel!

— Wilt u de politie niet waarschuwen?

— O, zeg dat toch niet! Je weet dat ik dat niet zou kunnen! Het is dus waar dat je bij mij kwaamt om — — —

— Om u te bestellen, madame! En de eenige reden waarom ik het niet deed, is, dat u een goed hart hebt — en dat u mij zeer ten ontijde uw vertrouwen hebt geschonken! En zeg mij

nu wat u doen wilt — ik stel mijn lot in uw handen!

Ina keek hem nog eenigen tijd aan, stond toen langzaam op, nam het juweelenkistje van het tafeltje, stak het hem toe en zeide bijna toonloos:

— Neem ze! Ik heb van u gehoord — ik weet de reden voor uw handelingen! Gij hebt mij veel pijn gedaan — maar dat was uw schuld niet! Neem de juweelen, ga in vrede en — — tracht nu en dan nog eens aan mij te denken!

Maar Raffles had het deksel geopend, na het kistje van haar te hebben aangenomen, met het sleutelje, dat hij zooeven reeds op de ladetafel had zien liggen.

Hij nam uit het kistje een ring met een kleinen robijn en zeide op zachten toon:

— Slechts dezen ring, madame, als aandenken! Het doet mij leed, meer dan ik u zeggen kan, dat ik u verdriet heb moeten doen. Maar een man als ik mag niet toegeven aan andere gevoelens dan die van haat, woede en wraakzucht! Dezen ring neem ik mede — maar ik behoef hem niet, om nog vaak aan u te zullen terugdenken. Vergeef mij dat ik u leed deed, behoud deze juweelen — en denk niet te slecht over mij!

Hij had de kleine hand van Ina gegrepen en bracht die aan zijn lippen, toen beneden in het huis de telefoon overging.

Raffles richtte zich dadelijk op, alle zenuwen gespannen.

Hij snelde het vertrek uit, liep de gang ten-einde, boog zich over de leuning en zag Finch, den rosharigen bediende, in de vestibule aan de telefoon staan.

Raffles begreep onmiddellijk wat er gebeurd

moest zijn.

Hij ijldde terug en zeide met een flauwen glimlach:

— Ik zal haastig afscheid van u moeten nemen, Madame! Finch telefoneert om de politiel De jaloersche stumperd heeft zeker ook het gerucht van mijn opengaande deur gehoord, is mij gevolgd, misschien denkende dat ik de lieve Charlotte een bezoek zou brengen — en hij heeft afgeluisterd wat hier zooeven gesproken is!

Maar dan zijt gij verloren! riep Ina met een kreet van schrik.

— Nog niet, Madame, als u mij slechts toestaat, dit vertrek langs het balcon te verlaten en verder langs denzelfden weg, dien mijnheer de graaf gevolgd heeft!

— Vlug, vlug! riep Ina handenwringend uit. Snel naar de garage, neem de auto en red u! Doe met den wagen wat gij wilt — als ze u maar in veiligheid brengt!

— Ondanks — — ?

— Ondanks alles! Wat kan het mij schelen wie je bent! Ik heb je lief, ik heb je lief!

En met een woeste beweging sloeg zij haar armen om den hals van Raffles en perste met een wanhopig gebaar haar lippen op de zijne.

Toen duwde zij hem weder van zich af, trok hem naar het raam en fluisterde hijgend:

— Ga nu — ga nu! En — vergeet mij niet al te spoedig!

In een wip was Raffles over het balcon, liet zich langs de ladder glijden en verdween in den duisteren tuin.

En juist toen de politie binnentrad, om zich van Majefski en Raffles meester te maken, verkondigde het grommen van den motor aan Ina Salza, dat de Gentleman-Dief in veiligheid was.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Weddenschap.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst tezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer praktisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!“ Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf“ is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenst.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA